

บทนำ

สุดท้ายแล้วจริงๆ ใช่มั้ย

ภทรียาใจหายวาบเมื่อกวาดสายตาไปโดยรอบร้านเบเกอรี่สีขาว โด๊ะ แก้วรูปทรงทันสมัยที่เพิ่งใช้งานเพียงหกเดือนยังใหม่เอี่ยมมันเงารวมถึงผนังที่ตกแต่งด้วยภาพวาดลวดลายดอกไม้เล็กๆ ยิ่งแดงสดใสทุกอย่างช่างไม่แตกต่างจากวันแรกที่หญิงสาวเปิดร้านแห่งนี้ จะแตกต่างกันก็เพียงความเงียบเหงา ที่วันนี้ไม่มีใครสักคนเปิดประตูเข้ามาต้อนรับทานกาแฟ หรือขนมที่เธอตั้งใจทำสุดฝีมือ

เพียงสามเดือนแรกเท่านั้นที่ผู้คนในตัวเมืองเชียงใหม่ตื่นเต้นกับร้านกาแฟแสนสวย ขนมอร่อยแห่งนี้ แต่เมื่ออย่างเข้าเดือนที่สี่ลูกค้าเหล่านั้นเหมือนลืมนรสชาติที่เคยลิ้มลอง จวบจนเดือนที่ห้าที่ทุกอย่างเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ ร้านที่เคยคึกคัก ชบเซาลงจนเห็นได้ชัดแม้มีเงินทุนหมุนเวียนอยู่บ้างแต่ก็ชักหน้าไม่ถึงหลังทุกเดือน จนบิดามารดาของเธอซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ที่สุด ตัดสินใจให้เลิกกิจการจากร้านเบเกอรี่ที่เคยเป็นความฝันอันงดงาม กลับเปลี่ยนเป็นฝันร้ายที่เกิดจากภาระรายจ่ายที่ไม่มีรายรับเข้ามาให้เห็น

ถึงวันนี้จะเป็นวันสุดท้าย แต่คนรักการทำขนมเช่นภทรียาก็ยังคงทุ่มเทหัวใจกับเบเกอรี่สุดที่รัก เธอตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อลงมือทำขนมด้วย

ตนเองถึงสี่ชนิด ไม่ว่าจะเป็ น เค้กวานิลลา เค้กส้ม บราวน์ บลูเบอร์รี่ ซีสพาย อันเป็นสุดยอดเมนูที่แสนภาคภูมิใจ เธอจัดวางทุกอย่างในตู้ กระจกควบคุมอุณหภูมิอย่างพิถีพิถัน รวากับวันแรกที่ร้านในฝันแห่งนี้ เปิดตัว วันนั้นลูกค้าทั้งนักท่องเที่ยว และคนที่แวะเวียนมาอุดหนุน มิได้ขาด จนพนักงานหลายคนวิ่งวุ่นววย ภาพเหล่านั้นคงเป็นได้เพียง แค่ความทรงจำ เพราะวันนี้มีเพียงเธอเท่านั้นที่ยังคงยืนรอคอยลูกค้า อยู่หลังเคาน์เตอร์อันเงียบเหงา

วันนี้ยังไม่มีลูกค้าสักคน คิดไปน้ำตาหญิงสาวพลันเอ่อขอบตา เธอไม่เคยคิดว่านี่คือภาพวันสุดท้ายของความฝันที่วาดไว้ตั้งแต่เข้าสู่ ช่วงวัยรุ่น ฝันที่ได้เป็นเจ้าของร้านเบเกอรี่เล็กๆ อันงดงาม

ในระหว่างที่เฝ้าคานิ่งถึงภาพวันเท่านั้น เสียงกระดิ่งหน้าประตู กระจกทำให้คนหมองเศร้าป่าดน้ำตา เธอมองลูกค้ารายแรกของวัน และอาจจะเป็นรายสุดท้ายของร้าน

ชายหนุ่มผิวขาว รูปร่างผอมสูงในชุดเสื้อยืดคอกกลมสีขาว กับ กางเกงสีน้ำเงินขาสั้นแค่เข่าวางกระเป๋าเป้ใบใหญ่และหมวกแก๊ปลง บนโต๊ะกลมตัวแรกที่อยู่ติดกับประตูกระจก เขาหันกลับมาอมยิ้มมุม ปากให้เธออย่างเป็นมิตร ใบหน้าเรียกรูปร่างไข่มุกโด่ง ดวงตาโต ขนตา ยาวของเขาทำให้หญิงสาวชะงักเล็กน้อยกับความดูดีสะดุดตา ผู้มา เยือนแปลกหน้ายังคงอมยิ้มตอนที่ก้าวเข้ามาหน้าเคาน์เตอร์

นักท่องเที่ยว เธอคิดแล้วยิ้ม

“รับอะไรดีคะ” แม้จะเป็นวันสุดท้าย แต่เธอพร้อมต้อนรับลูกค้า ทุกคนอย่างเต็มที่

ชายหนุ่มเฝ้าริมฝีปากแดงบางเฉียบคล้ายใช้ความคิด ดวงตา กลมคมวาวจ้องมองขนมในตู้ ก่อนชี้นิ้วยาวที่ดูนุ่มนวลกว่ามือเธอไปที่ กระจก

“ผมขอลองบราวน์ กับคาปูชิโนร้อนก็แล้วกัน” เสียงทุ้มอ่อนโยน

บอก พร้อมผงกศีรษะเล็กน้อย

“ได้ค่ะ เชิญนั่งก่อนนะคะ” เธอตอบ หันหลังให้ชายหนุ่มที่ยังคงยืนมองตู้ใส่ขนม แล้วลงมือชงกาแฟอย่างสุดฝีมือ

“คุณทำร้านนี้คนเดียวหรือครับ” ลูกค่านุ่มดวงตาโตถามเธอ สายตาเขากวาดมองโดยรอบ เหมือนจะสนใจและชื่นชมบรรยากาศร้านพอสมควร

“ค่ะ”

“ร้านคุณสวยดีนะคะ”

“ค่ะ”

“ไม่ทราบว่าคุณพวกนี้คุณทำเองด้วยหรือเปล่าครับ”

“ค่ะ” ภทรียายยังคงตอบเช่นเดิม

นั่นคงทำให้ลูกค่านคนเดียวของร้านถอดใจที่คิดชวนเธอคุย ชายหนุ่มกลับไปนั่งยังโต๊ะกลม หันหน้าเข้ามาทางด้านในของร้าน

“ทำไมคุณถึงจะปิดร้านเสียล่ะ” เขาถามอีกครั้งตอนที่เธอยกขนมและกาแฟวางลงตรงหน้า

“คุณรู้ได้ยังไงคะ”

“ก็คุณติดป้ายไว้หน้าร้านว่าปิดวันสุดท้าย”

“ใช่สินะ” ภทรียายจึงนึกขึ้นได้ เมื่อเข้าเธอเองแหละที่คิดประชดชีวิต อยากเขียนป้ายประกาศให้ใครต่อใครได้เห็น ว่าร้านกาแฟที่ดีที่สุดในเมืองกำลังจะเหลือเพียงความทรงจำ “ร้านเจ๋งค่ะ”

“เสียดายนะ” ชายหนุ่มบอก ขณะที่ตักบราวนูนๆ ใสปาก และหลับตาลง ขนตายาว คิ้วเข้มของเขาตัดกับผิวขาวและริมฝีปากแดงที่กำลังลิ้มรสชาติหวานหอมภายในปาก

ใช่ เธอเองก็เสียดาย

“ฉันคงต้องฝึกฝีมือมากกว่านี้ค่ะ สักวันฉันคงจะสามารถเปิดร้านได้อีก คนที่นี่เอาแต่บ่นว่าขนมที่ฉันทำแพงไป พวกเขาไม่เข้าใจว่า

ทำไมของพวกนี้ถึงต้องราคาแพง เพราะฉันใช้วัตถุดิบที่ดีที่สุด ฝีมือฉันก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าเชฟขนมในกรุงเทพฯ” เธอบอก อวยกระบายความผิดหวังที่ผ่านมาให้ใครสักคนได้ฟัง

แต่ลูกค้าของเธอไม่ได้สนใจฟังสักนิด เขาจับกาแฟ และวางแก้วลงพร้อมสายสีเขียว “รสชาติบรานนี่คุณเข้มไปนิดนะครับ คุณใช้ช็อกโกแลต 100% ใช่ไหม พอกินคู่กับกาแฟเลยทำให้รสชาติมันยิ่งขม ถ้าคุณแนะนำให้ผมกินคู่กับนมร้อน อาจจะเข้ากันมากกว่านี้”

คำวิจารณ์จากชายหนุ่มแปลกหน้าทำให้ภทริยาถึงกับหน้าชา “นี่คุณหาว่าขนมของฉันไม่อร่อยอย่างนั้นหรือ”

“เปล่าครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเช่นเดิม “ผมแค่พูดไปตามความรู้สึก ปกติแล้วผมเป็นพวกชอบของหวานอยู่แล้ว”

“ขอโทษด้วยค่ะ ที่มันไม่หวาน” หญิงสาวกระซอกเสียง “ถ้าคุณไม่ชอบ ฉันก็จะไม่คิดเงินคุณ ไหนๆ วันนี้ก็เป็นวันสุดท้ายของร้าน ฉันถือว่าคุณเตือนสติให้ฉันรู้ว่าทำไมร้านฉันถึงเจ๊งก็แล้วกัน”

“ไม่ต้องหອกครับ ให้ผมจ่ายเงินเถอะ คุณทำขนมใช้ได้นะ อีกอย่างผมยังอยากลองชิมขนมชิ้นอื่นด้วย” ผู้ชายขนตาวาวยังคงส่งยิ้มให้เธอ “ไหนๆ ผมก็อาจจะเป็นลูกค้าคนสุดท้ายของร้าน คุณคิดว่าผมจะมีความสามารถชิมขนมทุกชนิดในตู้หมดไหมครับ”

“ทั้งหมดเลยหรือคะ” ภทริยาถามเขาอย่างแปลกใจ

“ครับ ปกติผมกินไม่เยอะหรอก แต่ผมอยากลองชิมฝีมือคุณก่อน...” ชายหนุ่มหยุดพูดแล้วยิ้มมุมปาก

ภทริยาจ้องชายหนุ่มผู้เสนอว่าต้องการรับประทานทุกอย่างในตู้นั้นอย่างประหลาดใจ ถึงไม่เข้าใจเขา แต่พอรู้ว่ามีคนต้องการชิมขนมฝีมือเธอก็ทำให้ดีใจแล้ว เธอผงกศีรษะรับคำ ก่อนนำขนมอีกสามชนิดใส่ถาดมาให้ พร้อมด้วยนมสดอุ่นร้อนตามคำขอของนักชิมคนสุดท้าย คงจะดีถ้าเขาเข้ามาก่อนที่เธอคิดจะปิดร้าน เธอมองผู้ชายขนตา

ยาวรับประทานขนมทุกชนิดไปอย่างเงี้ยวๆ จนกระทั่งทุกอย่างตรงหน้า
สะอาดหมดจด

“คุณมีฝีมือนะครับ” เขาบอกพลางหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจาก
กระเป๋ากางเกง ชับริมฝีปากอย่างสุภาพ

“ขอบคุณค่ะ” เพียงเท่านั้นหัวใจที่เคยห่อเหี่ยวก็กลับพองโต

“ว่าแต่ว่า เลิกทำร้านนี้ แล้วคุณจะทำอะไรต่อครับ” ลูกค้ำหนุ่ม
ถาม หยิบกระเป๋าตังค์ออกมาจากกระเป๋าเป้ แสดงความหมายให้
เธอเดินมาคิดเงิน

“คงไปสมัครงานเป็นเชฟขนมตามโรงแรมมังคะ” ไข่ว่าเธอจะ
ทิ้งความฝันไปทั้งหมด ในเมื่อใจยังต้องการทำขนม เธอย่อมต้อง
พยายามต่อไป ต่อให้เริ่มนับหนึ่งใหม่อีกกี่ครั้งก็ตาม

“หรือครับ เอาอย่างนี้ใหม่...” ว่าแล้วเขาก็ยื่นนามบัตรใบหนึ่ง
ให้ “...ผมพอมีเงินรู้จักเปิดร้านอาหารอยู่ที่กรุงเทพฯ เขากำลังต้องการ
เชฟเบเกอรี่อยู่พอดี ถ้าคุณสนใจลองโทร. ติดต่อผมตามเบอร์นี้”

“ขอบคุณค่ะ” ภทรียาตอบรับตามมารยาท เพราะเธอไม่คิดจะ
กลับไปใช้ชีวิตในเมืองหลวงอีก จากหลายปีที่เข้าไปเรียนและทำงาน
ทำให้เธอเซ็ดชขาดกับร้านอาหารในโรงแรมใหญ่ใจกลางเมือง ห้องครัว
ที่วุ่นวาย เชฟที่ตะโกนด่าทอกันตลอดวันทำให้คนเงี้ยวๆ อย่างเธอ
อึดอัดใจ อีกทั้งชีวิตในเชียงใหม่ทำให้เธอสงบสุขมากกว่า

“หวังว่าเราจะได้พบกันอีกนะครับ” ชายหนุ่มขนตายาวบอกกับ
เธอเป็นครั้งสุดท้ายก่อนออกไปจากร้าน

ใบหน้าหล่อจัด กับรูปร่างสูงผอม อีกทั้งท่วงท่าอันเปี่ยมเสน่ห์
เกือบทำให้ภทรียาส่งยิ้มตอบรับ เพียงแต่เมื่อประตูปิดลงเธอก็กลับทอด
ถอนหายใจ หญิงสาวทรุดตัวลงบนเก้าอี้ตัวที่ชายหนุ่มเพิ่งนั่ง ปล่อยให้
หัวใจที่เต้นเป็นจังหวะเร็วกว่าปกติได้ผ่อนคลาย

คงเพราะคำพูดหวานหู เธอคิดตัดอารมณ์ก่อนหยิบนามบัตรขึ้น

มาอ่าน “หม่อมหลวงภาคย์ ภาคินัย...ร้านกิ่งราชพฤกษ์ สีลม” ภัทรียา เบะปาก เอาเข้าจริงเธอไม่นึกอยากกลับไปผจญภัยในเมืองหลวงซ้ำสอง

รวมทั้งไม่ชอบบุคลิกที่สงบนิ่งนุ่มนวลดูคุณชายของลูกค้า ตาหวานคนนั้น เขาทำให้เธอหายใจไม่ทั่วท้องตอนที่เขามองมาแล้วอมยิ้ม

คงเป็นข้อดีที่ร้านเจ๋ง เพราะเธอจะได้ไม่ต้องพบกับเขาอีก ไม่ต้องมองใบหน้าหวานกับดวงตาเป็นประกายสวยเกินชาย เวบหนึ่งตอนที่เขาก็มองช่างงดงามเหมือนภาพวาดเทพบุตรกรีกโบราณ แต่อีกมุมหนึ่งเธอกลับรู้สึกเหมือนเขามีบางอย่างแอบแฝงไว้ภายใน จนรู้สึกสั่นไหวที่กลางอก

แต่เธอก็คงคิดมากเพื่อเจ้าไปเอง ภัทรียาสะบัดศีรษะไล่ความรู้สึกประหลาดนั้นออกไป ในเมื่อเธอมีคนรักเป็นผู้หญิงสุดเท่อยู่เป็นตัวเป็นตนอยู่แล้ว เธอจะรู้สึกอะไรกับผู้ชายได้อย่างไร

คิดได้ดังนั้นหญิงสาวจึงโยนนามบัตรชายหนุ่มใส่ลิ้นชักเก็บเงินอย่างลวกๆ ก่อนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดหมายเลขใครคนนั้น คนที่จะเป็นกำลังใจให้เธอได้เวลาที่คิดถึง

“ฮัลโหล พี่ปิ่นยุ่งอยู่หรือเปล่าคะ” หญิงสาวส่งเสียงใส เวลานี้เธอต้องการกำลังใจจากคนปลายสาย

“ยุ่งอยู่ มีอะไร”

เสียงหัวกับน้ำคำห้วนสั้นทำให้ภัทรียาชะงักเล็กน้อย แม้ระยะหลังเธอจะไม่ค่อยมีเวลาให้รุ่นพี่ที่คบกันมากกว่าสองปี แต่เธอยังคงส่งข้อความหาเขาอยู่เสมอ “เวลานี้พี่ปิ่นไม่ได้พักเที่ยงอยู่หรือคะ”

“ยุ่งอยู่ ไม่เข้าใจหรือไง” คนปลายสายตะคอกซ้ำ

“น้ำผึ้งขอโทษ น้ำผึ้งแค่จะโทร. มาบอกว่า วันนี้ น้ำผึ้งจะปิดร้านแล้วนะ” เสียงเขาทำให้หัวใจเธอยิ่งสั่น ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับปิ่น

“เออ แล้วจะไปทำอะไรกัน พี่ไม่มีเงินเลี้ยงน้ำผึ้งหรอกนะ”

“น้ำผึ้งว่าจะถามพี่ป็นอยู่เหมือนกันคะว่าที่โรงแรมที่พี่ทำงาน พอมีตำแหน่งเซฟว่างหรือเปล่า น้ำผึ้งอยากทำงานที่เดียวกับพี่ป็น”

“ไม่มี ไปทำงานที่อื่นสิ น้ำผึ้ง คนเป็นแฟนกันทำงานที่เดียวกัน มันน่าเกลียด”

“ทำไมล่ะคะ”

“เข้าสี่จริง ไว้เราค่อยคุยกันวันหลัง พี่กำลังยุ่ง”

ไม่ทันที่ภัทริยาจะตอบอะไรกลับไป ปลายสายก็ตัดสัญญาณทิ้งอย่างรวดเร็ว หัวใจที่เจ็บปวดเหมือนถูกตอกย้ำให้ซ้ำกว่าเดิม เธอปาดน้ำตาแห่งความน้อยใจทิ้ง และพยายามคิดแง่บวกอย่างที่เป็นเสมอมา

“พี่ป็นคงกำลังยุ่งจริงๆ ไม่เป็นไรหรอก เขายุ่ง ใช้น้ำผึ้ง และตอนนี้แกต้องเก็บร้าน แกเองก็ต้องยุ่งเหมือนกัน” หญิงสาวปลอบใจตัวเอง

ครึ่งวันบ่ายภัทริยาจึงได้แต่ระบายความเศร้าไปกับภารเก็บทำความสะอาดถ้วยกาแฟและจานชาม เก็บเค้กที่ขายไปเพียงอย่างละชิ้นใส่ลงกล่องกระดาษ ตั้งใจนำกลับไปให้คนงานที่บ้านบิดา มารดา ยกเก้าอี้ขึ้นวางบนโต๊ะ ปิดเครื่องปรับอากาศ และเครื่องใช้ไฟฟ้าทั้งหมดในร้าน กวาดเศษเงินรวมทั้งนามบัตรของชายหนุ่มเมื่อครู่ลงกล่องพลาสติกใบใหญ่

สุดท้ายแล้วจริงๆ

หญิงสาวมองร้านเบเกอรี่ที่รักเป็นครั้งสุดท้าย อยากจดจำทุกสิ่งทุกอย่างที่เริ่มต้นขึ้น และกำลังจะจบลงให้ครบถ้วน แล้วจึงเลื่อนจากอะลูมิเนียมลงมาปิดประตูกระจกด้วยน้ำตา จากนั้นไปความฝันที่เคยสดใสจะถูกฝังไว้กับที่แห่งนี้ ภัทริยาเก็บของใส่รถยนต์คันเล็กแล้วขับออกไปพร้อมน้ำตานองหน้า

ไม่รู้เลยสักนิดว่าพรุ่งนี้ โชคชะตาจะนำพาให้เธอเป็นเช่นไร

ผู้ชายแปลกหน้า

รถยนต์คันเล็กถูกเจ้าของเหยียบคันเร่งอย่างรวดเร็วออกจากตัวเมืองเชียงใหม่ มาตามถนนสายยาวไปยังเขตอำเภอแมริม เส้นทางสี่แยกข้อมุมตลอดสองข้างสามารถลดระดับความเครียดภายในใจของภทริยาลงได้บ้าง และเมื่อเธอเลี้ยวรถยนต์เข้าสู่เขตรั้วของบ้านหลังใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่เชิงเนินติดกับถนน หัวใจที่ห่อเหี่ยวก็รู้สึกมีกำลังขึ้นจากการคาดหวังว่าจะได้รับอ้อมกอดปลอดภัยจากบิดา มารดา เธอจอดรถยนต์และหอบข้าวของที่พอจะถือได้ออกมา เข้าไปยังตัวบ้าน ทรงหันสมัยที่ประตูด้านหน้าเปิดกว้างต้อนรับ และเมื่อแม่บ้านสูงวัยเข้ามารับกล่องขนมที่เหลือกลับมา อดีตเจ้าของร้านเบเกอรี่ที่อยู่ในภาวะอ่อนล้าจึงเสนอให้นำไปแบ่งปันคนอื่นๆ ในบ้านให้หมด

“คุณพ่อ คุณแม่ไปไหนคะป้า”

“ปึกกรุงเทพฯ ตั้งแต่เมื่อวานเจ้า”

“อ้าว” หญิงสาวร้องออกมาด้วยความผิดหวัง แม้เคยชินกับนิสัยหุนหันของบิดา มารดาซึ่งขึ้นชอบการเดินทาง แต่ก็อดน้อยใจอยู่บ้างไม่ได้ที่ทานทั้งสองไม่อยู่คอยปลอดภัยประโลมในวันที่ลูกสาวคนเล็กของบ้านอ่อนแอ

ภทริยามองบ้านหลังใหญ่ที่เจียบเหงาแล้วจึงขึ้นบันไดไปยังชั้น

สอง ใช้เวลาส่วนตัวที่มีเหลือเพื่อตอนนี้พักผ่อนให้ผ่อนคลายด้วยการอาบน้ำ สระผม แخذตัว ปลอ่ยอารมณ์ในอ่างอาบน้ำ แต่งหน้า ทำผม แต่งตัวอย่างประณีต เลือ่กสวมเสื้อผ้าชุดกางเกงขาวาวสีฟ้าอ่อนหวานหวังให้ความม่งดงามเรียกกำลังใจให้กลับคืน

แต่ก็แทบสิ้นหวัง เวลาที่ผ่านมาไปเชื่่องช้าและว่างเปล่า

ภัทรียามองนาฬิกาที่แสดงเวลาห้าโมงเย็น แต่ห้องฟ้าภายนอกยังคงสว่าง ต่างจากหัวใจเธอที่หมองหม่น หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา อยากเห็นข้อความให้กำลังใจจากปิลันท์ แต่หน้าจอโทรศัพท์กลับว่างเปล่า รวากับคณนางยุงหลงลืมเธอ หัวใจที่ว่าวุ่น กระวนกระวายทำให้เธอนั่งไม่ติดสั่กนิต ความเงียบเหงารอบตัวทำให้หญิงสาวตัดสินใจหยิบกระเป๋าและกุญแจรถยนต์

อยากเจอเขา

เพราะเวลานี้เธอต้องการกำลังใจ ภัทรียาขับรถยนต์คันเก่งกลับเข้าไปยังตัวเมืองเชียงใหม่อีกครั้ง ตั้งใจไปพบหน้าปิลันท์ถึงที่ทำงานอย่างน้อยหากได้พบกันซึ่งหน้า เขาคงไม่ตำ่รอนเธออย่างเช่นในโทรศัพท์

เพียงยี่สิบนาทีเท่านั้นภัทรียาก็มายืนอยู่ตรงหน้าประตูทางเข้าโรงแรมระดับสี่ดาวกลางเมืองเชียงใหม่มั่ใจหวังสร้างความประหลาดใจให้คนรัก แต่ส่วนลึ่กกลับไม่ม่ั่นใจว่าปิลันท์จะพอใจหรือไม่ที่เธอมาหาโดยไม่ได้นัดหมายล่วงหน้า แต่วันนี้เธออยากให้เขากอดปลอบสั่กนิตก็ย้งดี

‘พี่ปิ่นเพิ่งออกไปเมื่อห้านาทีที่แล้วคะ’ พนักงานต้อนรับหน้าเคาน์เตอร์บอกหญิงสาว อี่กทั้งแนะนำให้เธอไปยังลานจอดรถยนต์เผื่อว่าปิลันท์ย้งไม่ได้เดินทางกลับ

ภัทรียารีบจั้กทั้งที่สวมสันสูงไปที่ลานจอดรถยนต์สำหรับพนักงานที่อยู่ด้านหลังของโรงแรม หัวใจหญิงสาวเต้นแรงตามจั้งหวะ

ที่รีบเร่ง แต่หัวใจเธอคงเต้นแรงกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว หญิงสาวที่อยากให้
คนรักประหลาดใจกลับต้องประหลาดใจเสียเอง เมื่อเห็นคนสูงโปร่ง
ผมหงอก ตะมัดทะแมงคุ่นตาในชุดสูทสีเข้มกำลังเดินจูงมืออยู่กับผู้หญิง
ผมยารูปร่างเล็กที่สูงเพียงหัวไหล่เขาเท่านั้น

ยิ่งเดินเข้าใกล้คนทั้งสอง หัวใจภทรียายิ่งเจ็บปวด ไม่อยากเชื่อ
สายตาและหูของตนเอง เมื่อเสียงหัวเราะแต่หวานหูกระเช้าคนเดินเคียง
ข้าง มือจับศีรษะยั่วเย้า เสียงหัวเราะของคนทั้งสองระคายหัวใจเธอ

ไม่ใช่แค่เพื่อนร่วมงาน หรือคนรู้จัก

“พี่ปิ่น” เธอตะโกนใสอย่างเหลือรอด ไม่คิดว่าคนที่เธอไว้วางใจที่สุด
ในชีวิตจะนอกใจ มีใครอื่นลับหลังกันเช่นนี้

คนทั้งสองหันกลับมามองหน้าภทรียาแทบพร้อมกัน สีหน้าปัดลันท์
เหมือนตกใจไม่น้อย แต่ก่อนที่เขาจะแก้ตัวหรือตอบอะไรกลับมา
ผู้หญิงตัวเล็กด้านข้างกลับส่งเสียงแหลมถามออกอื้อ

“ใครคะพี่ปิ่น” อีกฝ่ายเกาะแขนปัดลันท์แนบแน่น หน้าอกโตเบียด
แขนเขาอย่างตั้งใจ

ภทรียาจ้องตาคนรักด้วยหัวใจที่สั่นระรัว มือเธอเย็นเฉียบ
วงเวียนศีรษะคล้ายจะเป็นลมเมื่อเจ้าของเสียงหัวเราะตอบกลับมา

“คนรู้จัก เดี่ยวน้องสัมผัสมือพี่แป๊บหนึ่งนะฮะ”

“แค่คนรู้จักไซ้ไหม” ภทรียาย้อนคำพูดที่เพิ่งได้ยินเต็มสองหู
รู้สึกเหมือนถูกมีดแหลมคมทิ่มลงบนอกด้านซ้าย เมื่อคนตัวสูงกว่าหยุด
เผชิญหน้า สายตาเขาไม่เป็นมิตรอย่างเคย

“มีอะไรกับพี่หรือน้ำผึ้ง” ปัดลันท์กอดอกถามอย่างหาเรื่อง

“พี่ปิ่นคงงานยุ่งมากนะคะ” เธอกัดฟันถาม สายตาจ้องใบหน้า
ผู้หญิงอีกคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง ไม่เข้าใจเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น

“ไซ้ น้ำผึ้งมีอะไรกับพี่หรือเปล่า”

“มี วันนี้ น้ำผึ้งปิดร้านกาแฟแล้ว” และเธอต้องการกำลังใจจาก

เขา ไม่ใช่ต้องมาเจอเรื่องบ้าบอมากกว่าเดิม

“รู้แล้ว แล้วไง” เขาตอบราวกับเรื่องของเธอนี่ไม่ใช่เรื่องสลัก-
สำคัญ

“พีป็นหมายความว่ายังไง” ภทริยาพยายามสะกดเสียงตัวเอง
ไม่ให้เครือตามความรู้สึกเศร้าที่เกิดขึ้น

ปิลันท์ถอนหายใจพร้อมส่ายหน้า “น่าเบื่อนะน้ำผึ้ง อย่าทำหน้า
แบบว่าทุกเรื่องที่เกิดขึ้นกับน้ำผึ้งเป็นความผิดของพี น้ำผึ้งทำร้านเจ้ง
เอง จะให้พีตอบว่ายังไง”

“ทำไมพีพูดกับน้ำผึ้งแบบนี้ พีป็นบอกเองไม่ใช่หรือคะว่าอีก
หน่อยเราจะทำร้านเบเกอรี่ด้วยกัน แต่ให้น้ำผึ้งเริ่มต้นก่อน น้ำผึ้งแค่
มาชอกำลังใจ” หญิงสาวอยากปล่อยความอัดอั้นออกไปให้เขาได้รับรู้
บ้าง แต่เธอกลับรู้สึกเหมือนกับมีดแหลมที่ปักกลางอกเมื่อครู่ค่อยๆ
กรีดลึกลงบนหัวใจ หญิงสาวเอื้อมมือคว้ามีดปิลันท์ไว้ อยากถามให้
รู้ชัดไปเลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับความสัมพันธ์สองปีที่ผ่านมา “หรือเพราะ
ผู้หญิงคนนั้น”

เจ้าของร่างสูง ผมสั้นหลับตาลง พยักหน้าเล็กน้อยอย่างตัด
ราคาญ ก่อนจะพูดเสียดแทงหัวใจเธอด้วยเสียงดั่งลั่น “สมองมีก็น่า
จะคิดได้นะ ที่ช่วงหลังนี้พีไม่ติดต่อน้ำผึ้งเลย น่าจะเป็นเพราะอะไร”

ปิลันท์ทำให้ภทริยาที่ไม่ทันคิดว่าจะได้รับคำตอบเช่นนี้ถึงกับ
หน้าชา มือที่กำลังข้อมือเขาไว้คลายออก เธอไม่รู้ว่ตนเองกำลังทำอะไร
อยู่ ไม่รู้ว่าเพราะอะไรคนที่เคยบอกรักกันถึงพูดจาไร้เยื่อใยเช่นนี้

“ยายนี่คงไม่มีสมองคะพีป็น” ผู้หญิงผมยาวตัวเล็กแทรกขึ้น
พร้อมผลักภทริยาให้ออกห่าง “เห็นอยู่ชัดๆ ว่าฉันกับเขาเป็นแฟนกัน
ส่วนเธอ...แค่คนรู้จัก”

“เราเข้าใจตรงกันแล้วนะน้ำผึ้ง พีขอตัวก่อน”

ภทริยาทิ้งหู้อู๋ ตาลาย คล้ายจะเป็นลม สติสัมปชัญญะถูก

กระซอกออกไปพร้อมหัวใจที่ถูกเชื่อมเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เธอถูกคนที่รักที่สุดซ้ำเติมให้เสียใจในวันที่อ่อนแอที่สุด

ปิลันท์ทำเหมือนไม่เคยรักเธอมาก่อน คิดแล้วน้ำตาก็ไหลอาบสองแก้ม ภาพคนสองคนเดินจากไปนั้นชัดเจนเต็มสองตา แต่กลับทำให้หัวใจเธอพรมัวเพราะความเศร้าที่ปกคลุม ภัทริยาอยากกรี๊ดร้องนี่หรือคือสิ่งที่เธอได้รับตอบแทนจากความรัก ความไว้วางใจที่มอบให้ปิลันท์มาตลอด

เธอทรุดตัวนั่งลงกับพื้นบาทวิถีริมถนน ปล่อยให้ทรอยนต์ของปิลันท์ขับผ่านไป โดยที่เธอไม่แม้แต่จะชะลอความเร็วเหลือवलเธอ

เมื่อไหร่กันที่เขาหมดรักเธอ แม้แต่เยื่อใยที่เคยมีให้แกกันก็วางเลือนจนหมดสิ้น

หญิงสาวนั่งร้องไห้อยู่จนจนน้ำตาเหือดแห้ง หัวใจอ่อนล้า ไร้ความหวัง หนทางอนาคตมืดมนเช่นเดียวกับห้องฟ้ายามค่ำคืนนี้ เธอเดินเหม่อใจลอยจากลานจอดรถออกมาจนถึงถนนใหญ่หน้าประตูโรงแรม แสงไฟฟ้าบนถนนกับการจราจรพลุกพล่านยิ่งทำให้อารมณ์อ่อนไหว หญิงสาวมองทรอยนต์และมอเตอร์ไซค์ที่แล่นขวักไขว่

หลังจากนี้เธอจะมีชีวิตอย่างไร คิดแล้วคนถูกทิ้งไว้ก็พลันหมดแรง เธอนั่งลงที่ขอบถนนข้างประตูทางเข้าโรงแรม ไม่สนใจว่าจะมีใครมองหรือสนใจ หัวใจเจอเรื่องเจ็บปวดซ้ำๆ เกินกว่าจะทนได้ในวันนี้เลย ไม่เข้าใจว่าตนเองผิดอะไรโชคชะตาถึงไม่เข้าข้างเธอเลยสักนิด ทั้งที่เธอไม่เคยคิดร้ายกับใคร แต่ทำไมโชคชะตาถึงใจร้ายกับเธอเช่นนี้

ภัทริยาก็มหันหน้าลงกับฝ่ามือทั้งสองข้าง ปล่อยให้เสียงสะอื้นออกมาสุดแรง น้ำตาเปียกปอนใบหน้า อยากให้วันเวลาย้อนกลับไป อยากแก้ตัวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทั้งเรื่องร้านเบเกอรี่และความรัก

“นี่คุณ” เสียงทุ้มของใครบางคนทำให้ภัทริยาออกจากความคิดและคืนสติ เขาสะกิดไหล่เธอเบาๆ “มานั่งร้องไห้ทำไมตรงนี้ หรือยัง

เสียใจที่ร้านกาแฟแข็ง”

วาทาเขาร้ายกับหัวใจเธอเหลือเกินตอนที่ถาม ข้ายังนั่งลงด้านข้างโดยไม่สนใจว่าเธอจะอนุญาตหรือไม่ คนร้องไห้จนเกือบหมดแรง เหลือบมองชายหนุ่ม

“คุณ...” ผู้ชายตาหวานคนนั่นเอง

“มานั่งร้องไห้ทำไมตรงนี้” เขาถาม หยิบผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋าเสื้อเช็ดส่งให้คนโบหน้ายับเยิน “เช็ดหน้าหน่อย มาสคาราไหลจนเปื้อนแถมหมดแล้ว”

“อือ” เธอสายหน้า ไม่อยากสูงลิ้นกับคนแปลกหน้า โดยเฉพาะในอารมณ์เช่นนี้

“มาสัครงานที่นี้แล้วเขาไม่รับหรือไง” ชายหนุ่มถาม

ภทรียาไม่มีอารมณ์คุยกับใคร เธอกอดหัวเข้าตนเอง ซุกใบหน้าลงกับต้นขา หลับตาปล่อยความเศร้าให้กัดกินภายในหัวใจ หวังว่าผู้ชายแปลกหน้าจะหมดความอดทนแล้วเดินจากไปเอง

“ไม่ตอบ แสดงว่าใช่” คนดี้อะอ้อเอาเอง “อย่าเพิ่งรีบสิ ร้านคุณเพิ่งเจ๊งวันนี้ พักสักอาทิตย์ สองอาทิตย์ค่อยสมัครงานคงไม่สายไปหรอกมั้ง”

“คุณไม่เข้าใจหรอก มันสายไปแล้ว” หญิงสาวครวญ แต่เธอไม่ได้หมายถึงเรื่องงาน

“ไม่สายหรอก นี่แค่คำ”

คำพูดกวนประสาทของชายแปลกหน้ารูปหล่อทำให้ภทรียาถึงกับงยหน้าขึ้นจ้องเขา ก่อนจะรู้ตัวว่าไม่ควรหงุดหงิดใส่คนแปลกหน้า “ฉันไม่ตลกนะคุณ”

“แต่ผมเป็นคนตลก ทั้งหล่อ ทั้งตลก แถมยังใจดี วันนี้ผมอุตส่าห์เป็นลูกค้าคนสุดท้ายของร้านขนมคุณ คุณไม่คิดจะงยหน้าขึ้นมาคุยกับผมบ้างหรือไง”

“ก็ฉันไม่อยากคุย คุณไปเถอะ ปล่อยให้ฉันไว้แบบนี้แหละ” หญิงสาวปาดน้ำตาแล้วก้มลงชนหน้ากับหัวเข่าอีกครั้ง อยากอยู่กับความเจ็บปวดตามลำพัง

และเขาก็ทำอย่างที่เขาต้องการ ชายหนุ่มนั่งนิ่งไม่เปิดปากส่งเสียงอะไรออกมาเลยพักใหญ่ ก่อนที่จะลุกขึ้นยืน และเดินจากไป

แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้น ผู้ชายร่างสูง ดวงตาวนกลับมามีประกายพร้อมถุงร้านสะตอชื้อ

“กินเบียร์ไหม” เขาถาม ยืนกระป๋องสี่ขวานยื่นจัดออกมาแตะแขนหญิงสาว

เมื่อถูกตีคำถามมากเข้า คนเศร้าก็พอจะผ่อนคลายอารมณ์ไปได้บ้าง ภรรยาปาดน้ำตาที่เประอะเปื้อนออกจากแก้ม เริ่มรู้ตัวว่าตนเองร้องไห้มากเกินไปจนปวดกระบอกตา

เธอเงยหน้ามองชายหนุ่มแล้วส่ายศีรษะ “ไม่ค่ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าก่อนวางกระป๋องลงบนพื้นระหว่างเธอกับเขา แล้วหยิบอีกกระป๋องหนึ่งออกมาจากถุงแล้วเปิดดื่ม

“ตามใจ” เขาบอก แต่ยกกระป๋องเบียร์ในมือตนเองจิบไปอย่างเงิบๆ

ครู่ใหญ่ผ่านไปภรรยาที่เริ่มคลายความเศร้าจึงหยุดร้องไห้ เธอเหลือบมองคนที่ยังนั่งอยู่เป็นเพื่อนแล้วเงยหน้ามองท้องฟ้ายามค่ำคืน แม้แสงไฟฟ้ายามค่ำคืนกลางเมืองใหญ่จะกลบแสงดวงดาวไปบ้าง แต่ท้องฟ้าที่ปลอดโปร่งก็พอทำให้เธอมองเห็นดวงดาวส่องสว่างในคืนข้างแรมได้

“ที่นี่ดาวสวยกว่าที่กรุงเทพฯ” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นมาทำลายความเงิบ

“ค่ะ ขอคุณนะค่ะ” ภรรยาบอกเบาๆ รู้สึกซาบซึ้งกับความใจดีของชายหนุ่มแปลกหน้า หากไม่มีเขามาป่วนเปื้อน เธอคงนั่งจม

อยู่กับความเศร้าไม่มีที่สิ้นสุด

“ขอบคุณทำไม ผมก็ได้คุณมาเป็นเพื่อนนั่งกินเบียร์นี่” ผู้ชาย ตาหวานตอบ โบหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้มให้เธอ “ว่าแต่ทำไมคุณมานั่ง ร้องไห้ตรงนี้ หรือโรงแรมไม่รับคุณเข้าทำงานจริงๆ”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ ฉันถูกแฟนนอกใจ” ภัทรียาตอบเศร้าเมื่อคิดถึง เรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้น

“อ้อ ผมเสียใจด้วย วันนี้เลยเป็นวันที่หนักหนาของคุณเลยสิ”

“ค่ะ เพราะที่ผ่านมามีงานที่ร้าน จนไม่มีเวลาให้ เขา ทำให้เขาไปมีคนอื่น” เธอตอบแล้วถอนหายใจ

ชายหนุ่มพยักหน้ารับฟัง สายตามองไปบนท้องฟ้าขณะดื่ม เครื่องดื่มจากกระป๋อง “เสียงใหม่อากาศดีนะครับ”

“ค่ะ คุณเป็นคนกรุงเทพฯ หรือค่ะ”

“ใช่ครับ”

“ที่นี้อากาศดีกว่ากรุงเทพฯ เยอะ คนก็ใจเย็นกว่า ไม่ต้องรีบเร่ง ไม่ต้องแข่งขันเหมือนสมัยที่อยู่กรุงเทพฯ โดยรวมแล้วฉันชอบที่นี่ แต่ ที่นี้คงไม่ชอบฉัน”

“อ้าว ผมนี่ว่าคุณเป็นคนเชียงใหม่เสียอีก”

“ค่ะ ฉันเป็นคนเชียงใหม่แท้ละค่ะ แต่เรียนที่กรุงเทพฯ มา ตลอด สงสัยฉันคงต้องกลับไปเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ที่กรุงเทพฯ อีกแล้ว ก่อนหน้านั้นฉันไม่เคยวางแผนว่าร้านเบเกอรี่ของฉันจะเจ๊ง”

“บางที่ชีวิตก็เปลี่ยนแปลงได้ตลอดครับ ว่าแต่คุณไม่ได้มาสมัคร งานที่โรงแรมนี้ใช่ไหมครับ”

“เปล่าค่ะ แฟนฉัน...” ภัทรียาเว้นช่วงแล้วถอนหายใจอีกครั้ง “...แฟนเก่าของฉันทำงานที่นี่”

“แล้วเขาก็ทิ้งคุณไปกับผู้หญิงคนใหม่จ้ะหรือครับ”

ภัทรียาพยักหน้ารับ แผลในหัวใจยังคงสดใหม่จนรู้สึกเจ็บปวด

ความรักของเธอไม่มีค่าสำหรับเขาเลย ต่อให้เคยช่วยเหลือเขามากแค่ไหน แต่เขาก็ยังหักหลังเธออยู่วันยังค่ำ

“ฉันเพิ่งสังเกตเห็นว่าสองสามเดือนมานี้เขาไม่เคยโทรศัพท์หาฉันก่อน ไม่มาหาที่ร้านอย่างแต่ก่อน เพราะฉันคงสนใจแต่เรื่องตัวเองมากเกินไป เขาก็เลยเบื่อ”

“อย่าโทษตัวเองเลยครับ เรื่องความรักเป็นเรื่องที่อธิบายยาก บางทีมันก็มาแบบที่ไม่ทันตั้งตัว แต่บางทีก็จากไปแบบไม่บอกกล่าวเหมือนกัน” ชายหนุ่มบอกด้วยรอยยิ้ม

“ใช่ค่ะ” เธอเห็นด้วย

“แต่ผมก็คิดว่าผู้ชายคนนั้นคิดผิดที่ทิ้งคุณไปหาผู้หญิงคนอื่น”

“บางทีเขาอาจจะคิดถูกก็ได้ค่ะ” หญิงสาวตอบอย่างเหม่อลอย ก่อนตัดสินใจหยิบเบียร์ที่วางอยู่ข้างตัวขึ้นมาเปิด “คุณให้ฉันใช่ไหมคะ”

“ครับ ถึงเบียร์จะขม แต่พอกินไปสักพักรสชาติหวานจะแทรกเข้าสู่อปลายลิ้น ผิดกับบางอย่างที่แรกๆ อาจจะหวาน แต่ความจริงแล้วขมก็ได้”

“เหมือนความรัก ใช่ไหมคะ” คนอกหักถามแล้วยกกระป๋องขึ้นดื่ม

“อย่าโทษความรักเลยครับ โทษคนเราดีกว่าที่ไม่รู้จักคำว่าพอ”

“คุณพูดอย่างกับคนอกหัก หน้าตาอย่างคุณไม่น่าอกหักนะคะ” ภัทรียาถาม รู้สึกถูกชะตากับชายหนุ่มที่ทำให้เธอคลายเศร้า

“นั่นสิ ผมว่าผมก็หล่อ แต่ทำไมผู้หญิงถึงไม่สนใจก็ไม่รู้” เขาตอบเธอด้วยรอยยิ้มอย่างไม่นึกถ่อมตัว

“เนอะ ฉันก็คิดว่าฉันก็สวยประมาณนึง แต่ทำไมถึงถูกทิ้งก็ไม่รู้” เธอย้อน คำพูดเขาทำให้เธอมีกำลังใจมากขึ้น

“โลกนี้ไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบหรอก มีแต่ผมนี่แหละที่สมบูรณ์แบบ”

แบบ” ชายหนุ่มบอก พร้อมหัวเราะกับคำพูดของตนเอง “ผมหลงตัวเองเกินไปไหม”

“นิดหน่อยค่ะ” เธอยอมรับพร้อมหันมองชายหนุ่มอย่างเต็มตาเป็นครั้งแรก

เพิ่งสังเกตว่าคนตาหวานไม่ได้แต่งตัวสบายๆ อย่างตอนช่วงเช้า เขาสวมเสื้อเชิ้ตเข้ารูปสีครีมกับกางเกงสีน้ำเงินเข้มตัดเย็บเรียบร้อย บนตัวก็มีเสื้อสูทสีเข้ากับกางเกงพอดี

“คุณมาทำงานที่เชียงใหม่หรือคะ”

“ครับ พงษ์นี่ก็กลับแล้ว”

“อ้อ” หญิงสาวไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเพราะเหตุใดเธอก็จึงตอบกลับไปได้เพียงเท่านั้น บางทีเธอคงถูกชะตากับผู้ชายแปลกหน้าคนนี้

“คุณกำลังคิดเสียดายที่ผมต้องกลับกรุงเทพฯ ไซ้ใหม่ เพราะฉะนั้นคืนนี้คุณต้องตั้งสติให้ได้ อยากร้องไห้ก็ร้องไปให้เต็มที่ แต่พงษ์นี้คุณต้องเข้มแข็งเพื่อเริ่มต้นใหม่ เพราะผมไม่ได้อยู่นิ่งปลอบใจคุณแบบนี้แล้วนะครับ”

“ค่ะ” คนเจ็บที่หัวใจพັກหน้ารับ “ขอบคุณนะคะ ฉันคงแยกกว่านี้ ถ้าคุณไม่มานั่งเป็นเพื่อน”

“แต่ผมรับรองได้ว่าชีวิตคุณจะดีกว่านี้ ถ้าไปกรุงเทพฯ แล้วสมัครเป็นเซฟเบเกอร์กับร้านที่ผมเขียนไว้บนนามบัตรผม”

“ขนาดนั้นเชียวนะหรือคะ ฉันขอคิดดูก่อนก็แล้วกัน” เธอตอบ เวลานี้เธอยากพักหัวใจให้คลายเศร้าสักพัก

“อย่าคิดนานแล้วกันครับ บางทีกรุงเทพฯ อาจจะได้เร็วย้ายไปหมดยกได้” เขาเอ่ย โบทันหน้าหล่อเหลายังมีรอยยิ้มอบอุ่นให้เธอตอนที่ลูกขึ้นยื่น

“ค่ะ ขอบคุณจริงๆ นะคะ คุณ...” หญิงสาวพยายามนึกชื่อที่ปรากฏบนนามบัตรที่ได้รับเมื่อเช้า แต่กลับนึกไม่ออก

“ไม่เป็นไร หวังว่าเราจะได้พบกันที่กรุงเทพฯ นะครับคุณน้ำผึ้ง”
ผู้ชายตาหวานตอบ ก่อนเดินเข้าสู่โรงแรม

ภทรียามองตามชายหนุ่มรูปร่างสูงไปจนลับสายตา เขาทำให้เธอหยุดร้องไห้ได้อย่างไรกัน หญิงสาวคิดขณะที่ต้นต้วยืนขึ้น ชั่วโมงเพียงไม่นานที่ได้นั่งสนทนากับชายแปลกหน้าคนนี้ เหมือนได้ใช้เวลายาวนานกับเพื่อนสนิทหัวใจ ความเศร้าโศกเมื่อครู่จางลง เขาเหมือนแสงสว่างเล็กๆ ที่ผ่านเข้ามาในช่วงเวลาที่ชีวิตมีดมน เต็มความหวังให้พยายามเดินหน้าต่อไปในวันพรุ่งนี้

บางที่ที่กรุงเทพฯ อาจเปิดโอกาสให้เธออีกครั้ง และหากได้พบชายหนุ่มอีกครั้ง เธอจะขอบคุณเขาอย่างจริงจัง ที่ทำให้เธอคิดได้ว่าชีวิตมีวันพรุ่งนี้เสมอ และบางที่โชคชะตาอาจจะไม่ได้ใจร้ายกับเธอเกินไป หญิงสาวยิ้มให้ตนเองแล้วจึงขับรถยนต์กลับบ้านไป

เพราะจุดสิ้นสุดของบางสิ่ง อาจเป็นการเริ่มต้นของบางอย่าง

กรุงเทพมหานคร เมืองที่การจราจรติดขัดอันดับหนึ่งของโลก กับอากาศที่ร้อนอบอ้าวชวนให้คนใจร้อน แต่สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อภทรียาหรือไม่ นั่น เธอก็ยากจะตอบได้ เพราะตอนนี้รถตู้เอกประสงค์สีขารุ่นใหม่ล่าสุดทะเบียนเชียงใหม่ของบิดา ได้พาเธอมาหยุดอยู่ที่ประตูหน้าโถงทางเข้าของคอนโดมิเนียมกลางเมือง

ทันทีที่ประตูรถตู้เลื่อนเปิดหญิงสาวมบ๊อบสั้นในชุดกางเกงยีนขาสั้นกับเสื้อยืดคอกกลมสีเทา ก็ก้าวลงมายืนยึดเส้นยึดสายอยู่ข้างรถ เพื่อคลายความเมื่อยล้าจากการเดินทางจากเชียงใหม่มากกว่าแปดชั่วโมง เธอใช้เวลาตลอดสองสัปดาห์คิดใคร่ครวญหาเส้นทางให้ชีวิตเดินต่อไป ก่อนตัดสินใจขออนุญาตบิดา มารดากลับมาใช้ชีวิตในเมืองหลวงอีกครั้ง

ภทรียาเงยหน้ามองตึกสูง อากาศร้อน กลิ่นควันพิษ และการ

จรรยาบรรณแตกต่างกันมากกับเมืองที่จากมามาก รวมทั้งการเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ในวัยยี่สิบเจ็ดนั้นยากเย็นกว่าสมัยวัยรุ่นเหลือเกิน

เอาเข้าจริงเธอเองก็นึกหวาดกลัวขนาดตออยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะหลังจากที่เธอหาข้อมูลร้านอาหารชื่อดังที่ผู้ชายแปลกหน้าแนะนำ ภาพและรีวิวมากมายกล่าวยกย่องร้านอาหารกึ่งราชพฤกษ์ไว้ว่าเป็นร้านอาหารร่วมสมัยที่ผสมผสานความหรูหราไว้กับความอบอุ่นได้อย่างดี อีกทั้งยังมีคนเขียนไว้ว่า หากใครได้ไปเยือนที่นั่นสักครั้งจะอยากกลับไปอีกซ้ำๆ รีวิวเหล่านั้นเรียกความสนใจจนเธอนึกอยากรู้ อยากเห็น อยากมีส่วนร่วมกับรีวิวเหล่านั้นบ้าง

ถ้าหากร้านจะรับเธอเข้าทำงาน

ถึงภัทรียาจะมั่นใจในความสามารถตัวเอง ด้วยวุฒิการศึกษาจากโรงเรียนสอนทำอาหารชื่อดังในฝรั่งเศส ประสบการณ์ที่ผ่านงานเซฟเบเกอรี่ในโรงแรมใหญ่ รวมทั้งผลงานประกวดรายการต่างๆ มากมายมาตลอดห้าปี หากไม่นับประสบการณ์ทำร้านเบเกอรี่ตัวเองเจ๋ง ร้านอาหารไหนในเมืองกรุงก็คงต้องการร่วมงานกับเธอ

แต่เธอไม่มั่นใจเลยเมื่อคิดว่าต้องไปร่วมงานกับร้านกึ่งราชพฤกษ์ เพราะกิตติศัพท์ความมากเรื่องของคุณชายเจ้าของร้านอาหารเก่าแก่นี้ซจรจายไปทั่ว ตั้งแต่ในแวดวงเซฟ รวมทั้งในสื่อโซเชียลที่ให้สมญานาม หม่อมราชวงศ์ภาคิน ภาคินัย ว่าคุณชายพริกสด ด้วยวาจาเชือดเฉือนไม่เกรงใจใครกับท่วงทำนองกรงขาม ต่อให้เป็นนักชิมหรือนักวิจารณ์อาหารสายไหนก็กลัวท่านจนหัวหด

แต่ที่สงสัยกว่านั้น ในรีวิวร้านอาหารกลับไม่เอ่ยถึง หม่อมหลวงภาคย์ ภาคินัย

ผู้ชายขนตายาว ดวงตาหวานคนนั้นเป็นอะไรกับคุณชายพริกสดกันแน่ หญิงสาวก็อยากจะคาดเดา

ภัทรียาลากกระเป๋าเดินทางสองใบใหญ่เข้าไปยังโถงลิบบบี้ของ

คอนโดมิเนียมอย่างทุกๆ เลเพียงลำพัง และกว่าจะพาตัวเองขึ้นลิฟต์ ไปถึงห้องบนชั้นสามสิบสองก็เล่นเอาคนไม่ค่อยออกกำลังกายหอบ เหนื่อยไม่น้อย ยิ่งไปกว่านั้นทันทีที่เปิดประตูห้อง ผุ่นหนาที่ปกคลุมอยู่ ตามเฟอร์นิเจอร์ก็ทำให้เธอจามจนแทบหมดแรง ความตั้งใจจะนอน พักสักงีบก่อนจัดข้าวของก็เป็นอันต้องล้มเลิก หญิงสาวต้องจัดการ ทำความสะอาดห้องพักจนสะอาดเอี่ยมเสียให้เสร็จ ไม่เช่นนั้นเธอคง จมกอนผุ่นตายก่อนได้งานใหม่

นั่นทำให้ล่วงไปถึงเที่ยงคืนกว่าภัทรียาจะได้กระโดดขึ้นนั่งบน ที่นอนนุ่มในห้องนอนแคบ ยังดีที่เครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำช่วยทำให้ ร่างกายเธอผ่อนคลาย การเดินทางและความเหนื่อยล้าตลอดวันทำให้ ความง่วงเข้ามาเยือนเธอได้อย่างง่ายดาย แต่ก่อนที่หญิงสาวจะหลับ ไหล เสียงเครื่องมือสื่อสารที่วางอยู่บนตู้หัวเตียงก็ดังขึ้น หน้าจอสว่าง ปรากฏชื่อใครคนหนึ่ง คนที่ขาดการติดต่อไปกว่าสองสัปดาห์

บิลล์

คนที่เกือบนอนหลับไปแล้วถึงกับสะดุ้ง มองชื่ออดีตคนรู้จักด้วย หัวใจที่สั่นไหว ยากจะตัดสินใจว่าควรเอื้อมมือไปเลื่อนหน้าจอตอบรับ ปลายสาย หรือกดตัดสัญญาณทิ้งอย่างไรเสีย อย่างไรก็ตามที่เขาทำกับเธอ วันนั้น หญิงสาวปล่อยเสียงเพลงให้ดังต่อไปอีกครู่หนึ่ง ก่อนแสงสว่าง จากหน้าจอโทรศัพท์จะดับลง ตามด้วยเสียงข้อความที่ดังขึ้น พร้อม ภาพกล่องข้อความที่ดังขึ้นมาให้อ่านอย่างเชื่องช้า แต่กลับทำให้หัวใจ เธอไหวหวั่น

ได้ข่าวว่าย้ายไปกรุงเทพฯ

ทำไมไม่บอกพี่

พี่ยังคิดถึงน้ำผึ้งนะ

วันนี้ น้ำผึ้งจะไม่คุยไม่เป็นไร

หวังว่า น้ำผึ้งยังคงรักพี่อย่างที่พี่รักน้ำผึ้ง

ข้อความพวกนี้ทำให้หญิงสาวตื่นเต็มตา หัวใจที่สงบนิ่งเกือบ สัปดาหกลับสิ้นจนยากจะบังคับได้ หลังจากที่เธอทำให้เธอพุ่มพวย โทษตัวเองต่างๆ นานา และตั้งใจตัดผมจนสั้นกุดเพื่อมาเริ่มต้นใหม่ที่ กรุงเทพฯ แต่เขากลับเขียนข้อความเหมือนระหว่างเขากับเธอยังคง เหมือนเดิม ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แต่เธอเป็นพวกเจ็บแล้วจำ ภาพและความรู้สึกในวันนั้นยังคง ชัดเจน เขาใช้คำพูดกริดแกงหัวใจเธอจนยากจะทำใจให้ลืมได้ หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาจ้องหน้าจอ ใจกระวนกระวายจนรวดราว แต่ เธอไม่อยากจะกลับไปอยู่ในวังวนเหล่านั้น ทั้งที่เธอเพิ่งรักษาตัวเองให้ ดีขึ้น

เธอต้องทำอะไรสักอย่าง เพื่อไม่ให้ความรู้สึกด้อยค่าเหล่านั้น กลับมา

ภทธีรียากุมศีระชะแล้วสะบัดจนผมสั้นกระจายกระเซิง ความคิด วรวนกลับไปมาซ้ำๆ เหตุใดคนใจร้ายจึงตามย้ำเตือนความโง่เขลาของเธอ ตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอใจอ่อนยอมปิตินธ์มาหลายต่อหลายครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเงิน หรือแม้แต่เรื่องที่เขาไม่ชอบให้เธอละลาบละล้วง เรื่องส่วนตัว เวลานั้นเธอยอมเขาเพราะรัก แต่เวลานี้เธอจะต้องตัดเขา ออกไปให้หมดหัวใจ

“ไม่ได้น้ำผึ้ง ใจอ่อนไม่ได้อีกแล้ว” หญิงสาวพยายามให้กำลัง ใจเพื่อสู้กับความอ่อนแอของตัวเอง

และภาพใบหน้าของผู้ชายขนตายาว ดวงตากลม เจ้าของรอยยิ้ม อบอุ้นที่เข้ามาช่วยเหลือในช่วงเวลาอ่อนแอก็ปรากฏขึ้น ช่วงเวลาเช่น นี้เธอต้องการใครสักคนไว้พึ่งพา และหวังว่าคงไม่รบกวนเขาจนเกินไป

ทันทีที่คิดได้ ภทธีรียาจึงรีบดิ่งกระเป่าสะพายที่วางไว้บนตู้หัว เติงมาควานหานามบัตรของเขาคนนั้น หยิบออกมาอ่านชื่อ พลางกด หมายเลขโทรศัพท์ทั้งที่ไม่มั่นใจเลยสักนิด

“หม่อมหลวงภาคย์ ภาคินัย”

ชื่อของผู้ชายอ่อนโยน นุ่มนวลคนนั้น

“จะดีเกินไปไหมนะ”

จะรบกวนเขาเกินไปหรือเปล่า แต่ก่อนที่หญิงสาวจะกดตัด
สัญญาณด้วยความเกรงใจที่โหด. ไปกลางดึก เสียงนุ่มทุ้มของชายหนุ่ม
ก็ตอบรับกลับมา

“สวัสดีครับ”

2

ไม่ใช่แค่ความบังเอิญ

“สวัสดิ์ครับ”

ชายหนุ่มตอบรับปลายสายที่ติดต่อมาในยามวิกาลด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล หญิงสาวคงไม่รู้ว่าหัวใจเขาเต้นแรงแค่ไหนเมื่อได้เห็นชื่อที่เคยบันทึกเบอร์ไว้เมื่อหลายสัปดาห์ก่อน อันที่จริงเขาเกือบถอดใจไปแล้ว แต่ทันทีที่ได้ยินเสียงหวาน ความรู้สึกคาดหวังก็เกิดขึ้นอีกครั้ง

“อู๊ย หม่อมหลวงภาคย์ใช่ไหมคะ”

“ครับ ตกใจอะไรหรือครับ” ชายหนุ่มถามกลับไป แคเธอพูดมา เขาก็ยิ้มได้แล้ว

“ขอโทษทีค่ะ พอดีฉันลองกดเบอร์โทรศัพท์ที่ในนามบัตรดู แต่ไม่คิดว่าคุณจะรับสายเร็วขนาดนี้”

“ไม่เป็นไรครับ ผมดีใจที่คุณโทร. มาหา”

หญิงสาวหยุดไปครู่หนึ่งแล้วถามกลับมา “แล้วคุณรู้หรือคะว่าฉันคือใคร”

“รู้สิครับ มีผู้หญิงไม่กี่คนหรอกที่มีเบอร์ผม”

“ฉันควรดีใจใช่ไหมคะ ว่าแต่ฉันเป็นใครเอ่ย” เธอถามกวนพร้อมเสียงหัวเราะเบาๆ

“คุณน้ำผึ้งร้านเจ๊จิง” เขาตอบทันทีโดยไม่ต้องททายเลยด้วยซ้ำ

“คุณ!”

“ฮ่าๆ ผมทนายเก่งๆ ไซ้ใหม่” ชายหนุ่มคิดถึงเจ้าของร้านเบเกอรี่ คนสวยแล้วยิ้ม ปานนี้เธอคงกำลังทำหน้ามูม

“เก่งค่ะ ว่าแต่คุณรู้จักชื่อฉันได้ยังไงคะ”

“ก็คุณแทนตัวเองว่าน้ำผึ้งไงครับ” ชายหนุ่มตอบ แต่ไม่ใช่ความจริง เขารู้จักเธอมาก่อนหน้านี้นานแล้ว แต่ถ้าพูดออกไป เธอคงไม่ชอบใจนัก

“ว่าแต่ฉันทวนเวลาก่อนของคุณหรือเปล่าคะ”

“ไม่หรอกครับ ผมเพิ่งอาบน้ำเสร็จ น้ำผึ้งมีอะไรหรือเปล่าครับ”

“คือว่า ยังไงดีละ ฉันต้องเรียกคุณว่าคุณชายไซ้ใหม่คะ” คน ปลายสายถามเหมือนไม่มั่นใจ

“ไม่ต้องครับ ผมเป็นหม่อมหลวง ถ้าน้ำผึ้งจะเรียก เรียกผมแค่ คุณภาคย์ หรือจะให้ดีเรียกพี่ภาคย์ก็ได้ครับ”

“ฉันไม่กล้าเรียกคุณภาคย์ว่าพี่หรอกค่ะ”

“ทำไมล่ะครับ ผมอายุสามสิบสี่แล้ว น้ำผึ้งน่าจะอ่อนกว่าผม หลายปีอยู่เหมือนกัน”

“โอ้ สามสิบสี่แล้วหรือคะ” เสียงใสถามกลับมาด้วยน้ำเสียง ประหลาดใจ

“ฟังเหมือนน้ำผึ้งตกใจมากนะเนี่ย สามสิบสี่แล้วไม่ได้เด็ก เหมือนหน้าตาครับ ว่าแต่น้ำผึ้งอายุเท่าไร” ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ ภูมิใจที่หญิงสาวสดใส ต่างจากผู้หญิงเจ้าน้ำตาเมื่อหลายวันก่อน

“ฉันยี่สิบเจ็ดค่ะ แต่หน้าตาคุณภาคย์ดูเด็กมากจริงๆ นะคะ จน ฉันคิดไปเองว่าคุณน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับฉัน”

“ผมไม่เด็กแล้วครับ ว่าแต่ตอนนี้ น้ำผึ้งเป็นยังไงบ้าง หายดีหรือ ยังครับ”

“หายจากอะไรหรือคะ” เธอถามเขากลับมา

“ท่าทางน้ำผึ้งจะลืมน่าย ผมหมายถึงหายจากอาการเศร้าหรือ
ยังครับ”

“อ้อ ดีขึ้นแล้วค่ะ ฉันย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ ตามคำแนะนำของ
คุณแล้วด้วย”

เขาไม่ตอบกลับไปว่าทราบเรื่องนี้จากบิดาของเธอแล้ว ชายหนุ่ม
ตอบรับเพียงสั้นๆ เพื่อฟังในสิ่งที่เธอต้องการอธิบาย

“ครับ ผมดีใจที่น้ำผึ้งก้าวผ่านความเศร้ามาได้”

“ขอบคุณนะค่ะที่ทำให้กำลังใจฉันเมื่อวันนั้น”

ชายหนุ่มยังไม่อยากให้หญิงสาวสรุปบทสนทนา เขาก็ถามเธอ
กลับไป “แล้วน้ำผึ้งจะไปสมัครงานที่ร้านกิงราชพฤกษ์ ตามที่ผม
แนะนำหรือเปล่าครับ”

“ทางร้านจะรับฉันหรือคะ”

“ทำไมน้ำผึ้งถึงคิดว่าที่ร้านจะไม่รับล่ะครับ เอาอย่างนี้ไหมคุณ
ลองเข้ามาคุย มาดูบรรยากาศร้านก่อนก็ได้ แล้วกลับไปคิดว่าชอบหรือไม่
ไม่ชอบ ถ้าชอบผมก็อยากให้น้ำผึ้งได้ไปทำงานที่นั่น”

หญิงสาวหยุดคิดอีกครั้งแล้วจึงถามกลับมา “ฉันเข้าไปดู
บรรยากาศร้านก่อนได้จริงหรือคะ”

“ได้สิครับ แวะเข้ามาเป็นแขกของผมได้”

“ถ้าอย่างนั้นฉันชวนเพื่อนไปด้วยนะค่ะ”

ครั้งนี้น้ำเสียงที่ถามกลับมาเหมือนตื่นเต้น ไม่มั่นใจ แต่กลับ
ทำให้หม่อมหลวงตาวานยิ้มกว้างกว่าเดิม “ได้สิครับ จันทพูนนี่เที่ยง
ผมจะรอพบคุณอยู่ที่ร้านอาหารนะครับ”

“ค่ะ ขอบคุณจริงๆ นะค่ะ ฉันติดหนี้คุณมากมายเหลือเกินจน
ไม่รู้จะตอบแทนยังไงแล้ว”

นั่นเข้าแผนการเขาเสียจริง ชายหนุ่มยกยิ้มที่มุมปากอย่าง
เจ้าเล่ห์ “ไม่ยากครับ พรุ่นนี้เข้าคุณก็โทร. มาปลุกผมหน่อยก็แล้วกัน

การตอบแทนเท่านี้ไม่อยากเกินไปใช่ไหมครับ”

“ปลุกอย่างนั้นหรือคะ”

“ใช่ครับ สักประมาณเจ็ดโมงเช้า ผมต้องไปทำงานก่อนเข้าไปที่ร้านอาหาร แต่ผมจะรีบไปให้ทันเจอคุณตอนเที่ยงนะครับ”

“ได้ค่ะ ถ้าอย่างนั้น พรุ่งนี้ฉันจะไปเจอคุณที่ร้านอาหารตอนประมาณเที่ยงนะคะ”

“ครับ แล้วพรุ่งนี้เจอกันครับ”

“ค่ะ ขอขอบคุณนะคะคุณภาคย์” เธอตอบกลับมา

“ครับ ผีนดีนะครับน้ำผึ้ง” เขาบอกหญิงสาวด้วยความรู้สึกเป็นสุขอย่างบอกไม่ถูก ก่อนที่เธอจะตัดสัญญาณไป

หม่อมหลวงภาคย์ ภาคินัย วางเครื่องมือสื่อสารลงบนตู้ไม้

ข้างหัวเตียงแล้วยิ้ม ก่อนจะเดินกลับเข้าไปยังห้องแต่งตัวซึ่งอยู่ส่วนติดกันกับห้องนอน ขยับผ้าเช็ดตัวที่พันไว้บนสะพานอก แล้วหยิบกางเกงนอนขาวที่พับวางไว้บนตุ๊กกลางห้องมาสวม ปกติเขาไม่ชอบสวมเสื้อเวลานอน เพราะผืนผ้าทำให้เขาอึดอัด ยกเว้นแต่กางเกงที่ต้องติดกายไว้เมื่อมารดาเข้ามาโดยมิได้นัดหมาย ชายหนุ่มทำเอวพิจารณาเสื้อเชิ้ตแขนยาวที่ถูกรีดแขวนเรียงตามลำดับสี แล้วเลือกหยิบเสื้อสีฟ้าอ่อนเนื้อดีรีดจนเรียบกริบออกมาแขวนไว้บนราวที่อยู่อีกด้านหนึ่ง เพื่อวันรุ่งขึ้นจะได้ไม่ต้องเสียเวลาคิดเลือกสวม

เพราะทุกนาที่สำหรับเขานั้นมีค่ายิ่งกว่าทองคำ ด้วยธุรกิจหลายอย่างที่ต้องรับผิดชอบ ทั้งงานที่บริษัทอสังหาริมทรัพย์ของบิดา มารดา ซึ่งเขารับตำแหน่งรองกรรมการผู้จัดการ ซึ่งต้องช่วยบิดาคิดวางแผนดำเนินงานต่างๆ อีกทั้งเขายังอาสาช่วยเจ้าของร้านอาหารกิงราชพฤกษ์ ตรวจสอบบัญชีและดูแลสวัสดิการพนักงาน ซึ่งทุกอย่างต้องวางระบบความคิด หรือแม้แต่เรื่องส่วนตัวที่เขาพยายามควบคุมให้ทุกอย่างเป็น

ปกติสม่ำเสมอ แต่ทุกอย่างก็ยากจะคาดการณ์ได้ล่วงหน้า

หม่อมหลวงหนูม้วยสามสิบสี่ปีดีไฟห้องแต่งตัวกลับมา นั่งลงบนที่นอนในห้องสีน้ำตาลขรึม คิดถึงเสียงหวานที่เพิ่งได้คุยเมื่อครู่แล้ว อมยิ้ม เป็นโชคของเขาที่ออกมาจากห้องน้ำพอดีตอนที่เสียงโทรศัพท์ดัง แม้จะลืมไปแล้วว่าเคยบันทึกหมายเลขโทรศัพท์เธอไว้ แต่พอได้เห็นหัวใจเขาก็เต้นแรง ภาพคนสวยร้องไห้ตาบวม แก้มแดง แหวดตา โศกเศร้ายังติดอยู่ในห้วงความคิดของเขา มาตลอดสองสัปดาห์ ทั้งที่ไม่เคยคิดว่าตนเองจะหลงเสน่ห์ผู้หญิงที่เพิ่งพบหน้ากันเป็นครั้งแรก แต่วันนั้นทำให้เขาได้เห็นตัวตนจริงๆ ของผู้หญิงสวย โพรไฟล์สมบูรณ์แบบ แม้สถานการณ์รุ่มร่าให้หัวใจอ่อนล้า แต่เธอยังสามารถยิ้มออกมาถึงจะเป็นรอยยิ้มที่น้ำตาก็ตาม

ถ้าเธอยิ้มด้วยความสุข โลกจะสดใสเพียงใด

ความคิดเล่นๆ วันนั้น ทำให้เขานึกอยากจริงจังในวันนี้...

ชายหนุ่มนี้ตกลงตัวเองเหมือนกัน เพราะหลายปีเขามัวแต่สนใจอยู่กับงานที่กำลังไปได้ดีจนลืมสนใจเรื่องความรัก ร้อนไปถึงทุกคนในครอบครัวที่กลัวว่าเขาจะครองตัวเป็นโสดเช่นเดียวกับคุณชายภาคิน โดยเฉพาะมารดาที่พยายามแนะนำลูกสาวเพื่อนให้รู้จัก แต่ก็ยังไม่มีการรู้จักคนไหนที่ตรงตาต้องใจเขาสักคน

จนกระทั่งบิดาแนะนำให้รู้จักคุณนิวัฒน์ ซึ่งเป็นเพื่อนสมัยเรียนมัธยมปลายของท่าน เช่นเดียวกับคนอื่นๆ ผู้อาวุโสอารมณ์ดีชาวจังหวัดเชียงใหม่โฆษณาสรรพคุณบุตรสาวคนสุดท้องไว้จนเขานึกอยากรู้จัก อยากชิมฝีมือเบเกอรี่ที่ผู้เป็นพ่ออวดว่าเธอเก่งนักหนา

และเป็นจริงเช่นนั้น เพราะขนมฝีมือเธอทำให้หัวใจเขาสั่นสะเทือน เช่นเดียวกับความรู้สึกเวลานี้ที่ได้คุยโทรศัพท์กับเธอก่อนเข้านอน ชายหนุ่มยังคงยิ้มขณะที่นึกถึงน้ำเสียงหวานใสที่เพิ่งคุยเมื่อครู่

ดูเหมือนเขาทอดสะพานอ้อยเธอมากเกินไปหรือไม่ แต่คงไม่

มากเกินไป หม่อมหลวงหนุ่มยังคงครุ่นคิดถึงการสนทนาเมื่อครู่ เขา
เอื้อมมือปิดคอมพิวเตอร์หน้าจอหัวเตียงก่อนเอนตัวลงนอนและหลับตา ปล่อย
ให้เวลายามค่ำคืนผ่านไป พร้อมต้อนรับเช้าวันใหม่ที่น่าจะสดใสกว่า
เมื่อวาน

อากาศร้อนอบอ้าวแตกต่างจากเชียงใหม่ทำให้เข้านี้ของ
ภทริยาไม่ค่อยสดชื่นเท่าที่ควร อีกทั้งคืนที่ผ่านมาเธอนอนกระสับ-
กระส่าย หลับๆ ตื่นๆ ทั้งแปลกที่ ทั้งกังวลเรื่องต่างๆ ตั้งแต่วางโทรศัพท์
จากหม่อมหลวงภาคย์

ปกติแล้วภทริยาเป็นคนสนิทสนมกับคนยาก โดยเฉพาะเพศตรง
ข้าม เพราะตั้งแต่เด็กจนโตเธอมักถูกพี่ชายที่อายุต่างกันสองปีกลั่น
แกล้งอยู่เสมอ โชคดีที่ได้เรียนโรงเรียนประจำหญิงล้วนจึงไม่ต้องกังวล
ช่วงวัยรุ่น แต่นั่นเองทำให้เธอไม่ชอบเข้าใกล้ หรือสูงส่งกับเพศชาย ยิ่ง
ตอนคบหากับบิลันต์ด้วยแล้ว เธอรู้สึกฝังใจว่าเพศชายเป็นเพศที่ตัว
เหม็น น่ารังเกียจ ผิดกับเพศหญิงด้วยกันที่ตัวหอมสะอาด จนไม่อยาก
เข้าใกล้พวกผู้ชายไปโดยปริยาย

และหม่อมหลวงภาคย์ ภาคินัย เป็นผู้ชายแท้ๆ จนหญิงสาวรู้สึก
ประหลาดไม่คุ้นเคย ยิ่งเขาพูดจาไพเราะหวานหูด้วยแล้ว เธอยิ่งรู้สึก
ถึงความไม่น่าไว้วางใจของชายหนุ่ม ใจหนึ่งก็อยากได้งานทำ ใจหนึ่ง
กลับกลัวถูกคนแปลกหน้าหลอกหลวง

ดังนั้นภทริยาจึงโทรศัพท์ไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนเก่าสมัย
เรียนมหาวิทยาลัยอย่างนุสรา คนที่แนะนำให้เธอก้าวตามความฝัน
และเตือนสติเวลาที่เธอมีปัญหาตลอดหลายปี

สิบโมงเช้าภทริยาจึงมายืนอยู่หน้ารั้วสูงของบ้านหลังใหญ่สาม
ชั้นทันสมัยย่านกลางเมือง ก่อนเธอจะเอื้อมมือกดกริ่งเรียกคนด้านใน
เจ้าของบ้านรูปร่างเล็กผอมในชุดเสื้อยืดคอกกลม กางเกงขาสั้นก็วิ่งออก

มาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มสดใส

รอยยิ้มของเพื่อนเก่าทำให้ภทรียายิ้มกว้างแล้วโบกมือให้
“หวัดดีนี่”

“รีบเข้ามาเลยนี่” นุสรธาเปิดประตูพร้อมควงแขน ปากก็รีบถามตรงประเด็นจนเธอไม่ทันตั้งตัว “เล่ามาให้หมด ฉันอยากรู้เรื่องของแกมาก ทำไม่ถึงปิดร้าน แล้วไอ้พี่ปิ่นมันทำอะไร แกถึงต้องระเห็จกลับมากรุงเทพฯ แล้วผู้ชายที่แกเล่าหน้านั้นไว้ใจได้มากแค่ไหนกัน”

“นี่แกอยู่คนเดียวหรือ เด็กๆ ละ” ภทรียายถามเบี่ยงเบนความสนใจขณะเข้าไปยังตัวบ้าน อยากรู้ใจก่อนจะเล่าทุกอย่างที่เคยเกริ่นไว้กับเพื่อน

“เปล่า เด็กๆ ไปโรงเรียน วันนี้มีฉันอยู่กับคุณน้าของพี่จอมแล้ว ก็แม่บ้านอีกคน” คนเป็นเพื่อนตอบรวดเร็วไม่เสียเวลา แล้วตบเบาๆ โขพาหนังสือครีမ်สะอาดเป็นสัญญาณให้เธอนั่งลงด้านข้าง “ย้ายกลับมากรุงเทพฯ ก็ไม่บอก ไม่อย่างนั้นฉันไปช่วยแกจัดคอนโดแล้ว”

“ฉันเกรงใจ ว่าแต่สามีแกไม่อยู่ใช่เปล่า” ถามไปก็ชะเง้อมองอย่างหวาดระแวง

“ไม่อยู่ พี่จอมไปตรวจงานที่อุดร กลับวันเสาร์ ว่าแต่แกยังกลัวสามีฉันอีกหรือผິง”

“ก็สามีแกดูนี่นา” ภทรียาหัวเราะอย่างเก้อเขิน

ด้วยความที่เป็นเด็กต่างจังหวัดด้วยกันทั้งคู่ เธอกับนุสรธาจึงจับฉลากได้อยู่หอพักเดียวกันตั้งแต่ปีหนึ่ง จนกระทั่งเธอย้ายออกไปอยู่คอนโดมิเนียมนตอนปีสาม ส่วนนุสรธาจำต้องดรอปเรียนกลางคันช่วงที่บิดาป่วย และทำให้จบช้ากว่าเธอหนึ่งปี ซึ่งช่วงนั้นเธอบินไปเรียนทำขนมที่ฝรั่งเศสแล้ว แต่อย่างน้อยเพื่อนของเธอก็ยังโชคดีที่มีคนรักนิสัยดีดูแล จนเดี๋ยวนี้เป็นคุณนายลูกสองไปแล้ว

“อย่าเบี่ยงประเด็นผິง วันนี้แกต้องคุยเรื่องของแก” นุสรธานั่งยึด

ตัวตรง คว้ามือเธอไปกุมไว้บนตัก ไม่เว้นช่องให้หายใจด้วยการจ้องตาจริงจัง

“แกก็ ว่าแต่แกอยากรู้เรื่องไหนก่อน” เธอถาม พร้อมเล่าทุกอย่างให้ฟังตั้งแต่ตัดสินใจมาหาหล่อนแล้ว

“เริ่มเรื่องแรก แกเลิกกับพี่ปิ่นสุดหล่อได้ไง”

แค่ได้ยินชื่อเขาหัวใจภักทรียาก็รู้สึกปวดหน่วง เธอส่ายศีรษะเมื่อถูกตอกย้ำที่แผลเก่า

“เขานอกใจฉันไปมีคนอื่นใหม่”

“อะไรนะ ทอมบ้าฉันนอกใจแกอย่างนั้นหรอ” นุสรราถามตาวาวอย่างโกรธเคือง ยิ่งไปกว่านั้นเธอยังออกท่าทางขมขื่นตัวเอง ใส่อารมณ์อย่างกับต้องการชกคนที่ถูกพุดถึงสักหมัด

“ใจเย็นๆ นิ่ง ฉันว่าแกดูใกล้เคียงสามีแกแล้วนะ”

“ให้ฉันใจเย็นได้ไง ปีที่แล้วตอนฉันไปเจอแกที่เชียงใหม่ มันยังสัญญากับฉันว่าจะดูแลแกให้ดี แล้วมันมาทำแบบนี้กับแก เดี่ยวฉันให้คนของพี่จอมขึ้นไปดักตีหัวเลยดีไหม”

“บ้าแก ทำแบบนี้ไม่ได้หรอก” นุสรราทำให้ภักทรียาหัวเราะออกมาได้ เธอตีตักเพื่อนตัวดีเบาๆ ที่ชวนให้คิดเรื่องพิเรนทร์

“แต่มันน่าหนักฝั่ง นึกถึงหน้าตามันแล้วฉันก็โมโห นี่เลยทำให้แกหนีรักลงมาพักใจที่กรุงเทพฯ จังหรอ”

“ไม่ใช่หรอ ฉันตั้งใจมาเปลี่ยนบรรยากาศ ช่วงร้านกาแฟใกล้เจ็ง ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองหมดไฟ พอเปิดร้านจริงๆ ฉันก็เลยอยากหางานที่จุดพลังฉันกลับมาใหม่ นี่ก็ตัดผมเปลี่ยนตัวเองด้วย”

นุสรราพยักหน้าตามอย่างเข้าใจ “แล้วผู้ชายที่แกเล่าให้ฉันฟังเมื่อเช้าล่ะ เกี่ยวไหม”

“ไม่หรอ ฉันแค่บังเอิญได้รู้จักเขาวันที่ปิดร้าน” ภักทรียาตอบ

“แล้วแกไว้ใจเขาได้หรอ เขาเป็นใคร ทำอะไร ที่ไหน”

“ฉันก็ไม่ค่อยไว้ใจหรอก แต่วันที่เจอกันเขาแนะนำให้ฉันมาสมัครงานที่ร้านอาหารของเขา เขาบอกว่าที่ร้านอยากได้เซฟเบเกอร์อยู่พอดี”

“แกเลยชวนฉันไปดูร้านอาหารนั้นกับแก?”

“ใช่ แกไปกับฉันนะนี่ ถ้าแกไม่ไปด้วย ฉันก็ไม่กล้าไปที่นั่นคนเดียวหรอก ฉันกลัวต้องนั่งคุยกับเขาสองต่อสอง”

“เขาหน้าตาน่ากลัวหะรอ แกถึงกลัวที่จะนั่งคุยกับเขาสองคน”
คนแต่งงานแล้วย้อนถาม

“เปล่า เขาหล่อมากเลยแก แต่ฉันกลัวว่าเขาจะประหลาดใส่ฉัน แกก็รู้ว่าฉันไม่ชอบอยู่ใกล้ผู้ชาย”

“อ้าว หล่อแล้วจะกลัวทำไม ถ้าเขาจีบก็ตกลงปลงใจไปเลย ยิ่งถ้าเป็นเจ้าของร้านอาหาร อีกหน่อยแกก็ได้ร้าน ดีเสียอีกไม่ต้องลงทุนเอง ได้ทั้งแฟน ได้ทั้งร้านอาหาร” แชวไปนุสราภิหวัธระลัน

“นี่ แกคิดว่าฉันเห็นแก่เรื่องพวกนี้หะรอ แกไปเป็นเพื่อนฉันหน่อย ฉันไม่อยากเจอหม่อมหลวงภาคย์ตามลำพัง นะแคะนะ” ภัทรียาเขย่าขาเพื่อน

“หม่อมหลวงเซียวหะรอ โห มีแฟนเป็นราชชนิกุลเซียวนะ แกไม่สนใจหะรอไหนๆ แกก็โสดแล้ว” นุสรายังไม่เลิกล้อเล่น เธอยิ้มกว้างอย่างคนอารมณ์ดี

“ไฉน ถ้าไม่เลิกล้อ ฉันโกรธจริงด้วย” คนไม่ชอบเข้าใกล้ผู้ชายทำหน้าจู้

“ไม่ล้อแล้วก็ได้ฝั่ง แต่ฉันต้องไปรับลูกๆ ที่โรงเรียนอนุบาลตอนบ่ายสามโมง แกคิดว่าฉันขับรถกลับมาทันไหม” นุสรากลับเข้าสู่ภาวะจริงจังแล้วมองนาฬิกาคำนวณเวลา

“ทันไหมแก แต่เราสองคนกินข้าวกันไม่นานอยู่แล้วนะ” ภัทรียาอ่อนเพื่อน อยากให้อีกฝ่ายไปด้วยมาก

“เนอะ ฉันก็ว่าทัน” คนอยู่บ้านเฉยๆ ยิ้มกว้าง อยากออกไปรับ

ประทานอาหารกับเพื่อนอยู่แล้ว

“ใช่” ภัทริยายิ้มกว้าง อยากกระโดดหอมแก้มเพื่อนรักที่ยอมไปเจอหน้าผู้ชายเป็นเพื่อน โดยเฉพาะผู้ชายไม่น่าไว้วางใจอย่างหม่อมหลวงภาคย์ ภาคินัย

ไม่นานรถยนต์คันเล็กของนุสราก็พาภัทริยาเดินทางถึงร้านอาหารไทยริมถนนสีลม ราชพฤกษ์ต้นใหญ่ออกดอกสีเหลืองสะพรั่งสดใสสูงเด่นเป็นสง่าข้างประตูทางเข้า สายลมเย็นช่วงต้นปีพัดช่อดอกสวยพลิ้วไหว และเมื่อรถยนต์จอดสนิทบนอาณาเขตกว้างที่เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ บรรยากาศเงียบสงบ เย็นสบาย รวากับมิได้ยืนอยู่ใจกลางเมือง ก็พลันทำให้หญิงสาวจากเมืองเหนือตื่นตะลึง เรือนไม้ทรงปั้นหยาสีครีมสองชั้นที่ตั้งอยู่ด้านหลังทางเดินซุ้มไม้ระแนง ที่ถาดต้นการเวกปกคลุมให้ร่มเงา แตกต่างกับร้านอาหารสมัยใหม่ที่เธอเคยสัมผัส เสียงเพลงแจ๊สเปิดบรรเลงคลอเชื้อเชิญแขกผู้มาเยือน เธอรู้สึกราวกับได้เข้ามาภายในบ้านอันอบอุ่น จนผลอมยิ้มเมื่อเห็นรูปปั้นกามเทพสีขาวกำลังแผลงศรบนสนามหญ้าเขียวชอุ่ม ระหว่างเส้นทางเดินที่จะเข้าสู่ตัวเรือน

“ฝั่ง...ร้านนี้ไฮโซจังเลย” นุสรากะชิบ จับมือภัทริยาอย่างยากจะเก็บอาการตื่นเต้นไว้ได้

“อืม บรรยากาศอย่างกับหลงเข้ามาในวังโบราณยังไงไม่รู้” หญิงสาวตอบ มองทุกสิ่งรอบกายด้วยสายตาตื่นตะลึง “ท่าทางร้านอาหารคนจะเยอะเนอะ รถจอดหลายคันเลย”

“ว่าแต่ตรงไหนร้านอาหาร” เพื่อนสนิทถามหญิงสาว

“ตรงนั้นมีตึกดูใหม่ๆ หน่อย น่าจะใช่ไหม” เธอตอบ ชี้นิ้วไปยังตึกสีขาวสองชั้นที่ติดกับกำแพงสูงซึ่งกั้นระหว่างถนนวุ่นวายกับพื้นที่สงบ

ร้านอาหารกึ่งราชพฤกษ์ผ่านกาลเวลามากกว่าสามสิบปี ซึ่งคุณชายผู้ก่อตั้งได้นำพื้นที่ส่วนด้านหน้าที่ติดถนนของวังภาคินัยมาประยุกต์สร้างเป็นร้านอาหารไทยตำรับชาววัง ด้วยความชื่นชอบสร้างสรรค์อาหาร ท่านจึงทำตัวร้านแยกออกมาจากรือนเดิมซึ่งเป็นส่วนที่อยู่อาศัย

ภทรียากับเพื่อนสนิทพากันจูงมือจากลานจอดรถยนต์ ออกมายังส่วนของตึกสีขาว บนกำแพงตึกแขวนป้ายโลหะสีเข้มรูปทรงช่อดอกกล้วยพฤกษ์เป็นสัญลักษณ์ เธอหยุดหน้าประตูกระจกสีเข้มเมื่อพนักงานสาวใหญ่ถือถาดใส่จานสามใบแล้วเดินสวนออกมา

“เชิญคะ สั่งอาหารเชิญด้านในได้เลยนะคะ” เธอบอกยิ้มแย้ม

“คะ ฉันขอถามนิดนึงนะคะพี่ ไม่ทราบว่าคุณต้องการพบคุณภาคย์ ฉันต้องไปที่ไหนคะ” หญิงสาวถามอย่างสุภาพที่สุดเท่าที่จะทำได้ รู้สึกกังวลหากต้องพบชายหนุ่มด้านใน

แต่สิ่งที่ภทรียาได้รับเป็นคำตอบคืออาการนิ้วหน้า ขมวดคิ้วของอีกฝ่าย “คุณภาคย์หลานคุณชายหรือคะ ปกติคุณเขาไม่ค่อยเข้ามาที่ร้าน ถ้าคุณนัดคุณภาคย์ไว้ คุณไปทางเรือนใหญ่จะดีกว่า” เธอตอบสายตามองนำไปยังเรือนปั้นหยาสีขาว ก่อนปลีกตัวไปยังส่วนของห้องครัวซึ่งเป็นตึกชั้นเดียวติดกับห้องอาหาร

“เอาไงฝั่ง” นุสราราม

“นั่นสิ ฉันไม่เข้าไปหาเขาที่เรือนนั้นสู่มี่สู่มี่ห้าหรือหก เขาอย่างนี้เราเข้าไปกินอาหารกันเถอะ เดี่ยวฉันส่งข้อความไปบอกว่าฉันมาแล้วคงจะเหมาะกว่า” หญิงสาวบอกเพื่อน ไม่อยากรบกวนเวลาชายหนุ่มที่ต้องออกมาต้อนรับเธอ

ดังนั้นหญิงสาวจึงผลักประตูเข้าไปยังส่วนของห้องอาหาร และทันทีที่ประตูบานใหญ่เปิดออก หัวใจภทรียาก็กลั่นพองโตเมื่อสะดุดตา กับตู้กระจกบานใหญ่ ที่วางอวดโฉมขนมหน้าตาสวยสีล้นสดใสกว่า

ลิปชนิคอยู่ภายในราวกับทางร้านต้องการกระตุ้นน้ำย่อยผู้มาเยือนให้น้ำลายสอ ด้านขวามือยังมีเคาน์เตอร์บาร์หินอ่อนวางขนมปังที่ถูกจัดวางล้อมรอบแจกันใบใหญ่ที่ใส่ดอกไม้สดสีขาว แต่ดอกไม้สวยมิได้ส่งกลิ่นรบกวนความหอมหวานจากเนยและวานิลลาสักนิด พื้นห้องโถงประดับด้วยหินอ่อนสีขาววอลตัดกับโต๊ะไม้สีเข้มที่วางเรียงรายเป็นระเบียบ ขนาดแตกต่างกันตามจำนวนลูกค้าที่รับประทานอาหารเช้า และที่ทำให้ร้านดูโดดเด่นกว่านั้นคือกระจกสีชาบานใหญ่มีหีมาที่กั้นระหว่างอาคารกับถนนสีลม ให้ลูกค้าได้มองบรรยากาศริมทางของถนนสีลม

ถือเป็นโชคของสองสาวที่มาถึงก่อนช่วงเวลาเที่ยง เพราะหลังจากที่เธอสั่งอาหารเรียบร้อยแล้ว ลูกค้าอื่นๆ ก็ทยอยเข้าร้านจนโต๊ะเต็ม พนักงานกว่าสิบชีวิตทั้งหนุ่มทั้งสาวเล็ก สาวใหญ่ต่างเดินกันวุ่นวายมิได้หยุด

“ฝั่ง ถ้าแกทำงานร้านนี้ มีหวังทั้งวันไม่ได้โผล่หัวออกมาจากครัวแน่ๆ” นุสรราที่นั่งตรงข้ามกับเธอบอกขณะรอคอยอาหาร

“แต่นิ่งแกเห็นเคาน์เตอร์ขนมหรือเปล่า อย่างกับบ้านขนมในฝันเลย” คนสนใจแต่เบเกอรี่แย่งใจมาเกือบเต็มร้อยตั้งแต่ได้กลิ่นขนมหอมหวาน

“แบบนี้ต้องลองชิมทุกอย่าง” เพื่อนสนิททำตาวาว

“ไหวเหรอกแก” ภัทริยาหัวเราะเบาๆ ใจอยากชิมอย่างที่เพื่อนบอกแต่คงยาก

“จ้ะเราต้องกินข้าวน้อยๆ แล้วกินขนมหลายๆ อย่างหน่อย”

ครั้งนี้เธอเห็นด้วยกับนุสรรา หญิงสาวชวนเพื่อนดูขนมในตู้กระจกและช่วยกันคิดว่าจะสั่งอะไรมารับประทานต่อจากอาหารมื้อหลัก แล้วหญิงสาวก็ต้องชะงักเมื่อชายหนุ่มร่างสูง ใบหน้าหล่อจัดเปิดประตูเข้ามาในร้าน ดวงตาหวาน ขนตาวาวมองมาที่เธอแล้วยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่ทำให้หญิงสาวใจลั่น

“สวัสดิ์ครับ” ผู้ชายเจ้าของเสียงทุ้มละมุนทักทายหญิงสาว แล้ว
ดึงเก้าอี้ด้านข้างเธอออกมานั่งโดยไม่ขออนุญาต

“สวัสดิ์ค่ะ” เธอตอบ ผืนยิ้มตามมารยาทให้แล้วขยับตัวเว้น
ระยะห่างจากชายหนุ่ม

“มาถึงกันตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ” ผู้ชายตาหวานส่งยิ้มให้ผู้หญิง
ทั้งสอง

“สักพักแล้วค่ะ นี่นั่งเพื่อนของฉันค่ะ” เธอแนะนำเขากับเพื่อน

“ผมภาคย์ครับคุณนึ่ง ร้านกึ่งราชพฤกษ์ยินดีที่ได้ต้อนรับคุณ
สองคนนะคะ”

“ร้านสวยมากเลยคะคุณภาคย์ บรรยากาศเหมือนนั่งอยู่ในบ้าน
ผู้ดีเก่า หรรษา แต่อบอุ่น” นุสราบออกอย่างกระตือรือร้น

“ขอบคุณครับ เดี่ยวผมจะนำคำชมของคุณนึ่งไปบอกคุณลุงให้
นะคะ”

“คะ คุณภาคย์เองก็หล่อมากนะคะ”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ ว่าแต่คุณนึ่งกับน้ำผึ้งสั่งอาหารหรือยัง”
ชายหนุ่มหันไปถามหญิงสาวที่นั่งเงียบอยู่ด้านข้าง

“สั่งแล้วค่ะ” ภทริยาตอบ สายตาจ้องเขม็งไปที่เพื่อนสาวที่ชม
ผู้ชายจนออกนอกหน้า ส่วนเธอก็พยายามทำสีหน้าปกติ ไม่คิดถึง
ความรู้สึกอึดอัดที่แท้จริงเมื่อต้องอยู่ใกล้ชิดเพศชาย แต่ไอความร้อน
จากร่างใหญ่ที่ห่างเพียงคืบทำใจเธอเต้นไม่เป็นจังหวะ ทั้งที่เขาไม่มี
กลิ่นเหงื่อให้รังเกียจ แต่มันเป็นความระอึกระอ่วนเมื่อต้องอยู่ใกล้

“แล้วคุณภาคย์รู้ได้ยังไงคะว่าพวกเรามา” นุสรามีชีวิตชีวา
เหลือเพื่อถามเขา

“บังเอิญครับ ผมเจอกับพี่สมรตอนที่ออกมาจากบ้านคุณลุง แก
บอกว่ามีผู้หญิงสองคนถามถึงผม”

“แล้วคุณภาคย์กินอะไรหรือยังคะ” คนนึ่งตรงข้ามถาม สังเกต

เห็นความผิดปกติของเพื่อนสนิทที่ยังคงนั่งเกร็งคอแข็งเหมือนถูกพิษ
ตัวชา

“ยังครับ ว่าแต่คุณสองคนจะไปทำอะไรบ้าง”

“ฉันสั่งผัดไทยกุ้งสด ส่วนฝั่งสั่งแกงเขียวหวานเนื้อกับโรตีสาคะ”

“สองเมนูนี้เป็นเมนูแนะนำของร้านเลยครับ ว่าแต่คุณสั่งของ
หวานอะไรกันครับ”

“ยังเลยคะ แต่ฝั่งคงอยากกินทุกอย่าง” คนคุยเก่งช่วยตอบแทน

“ใครบอกว่าฉันอยากกินทุกอย่างละนะ ฉันแค่อยากลองชิม
เท่านั้นว่าจะอร่อยหรือเปล่า” คนใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัวรีบตอบ เธอ
ไม่ชอบความรู้สึกที่เกิดขึ้นเวลานี้แม้แต่นิดเดียว

“อร่อยสิครับ” ชายหนุ่มตอบ พร้อมยกมือเรียกพนักงานที่ยืน
อยู่ไม่ไกล “พีตัสครับ ผมขอข้าวกับมัสมั่นไก่ ขนมปังหน้ากุ้ง แล้วก็ขอ
น้ำส้มคั้นสองแก้วเพิ่มให้เพื่อนๆ ของผมด้วยครับ มื้อนี้ให้ผมเลี้ยงคุณ
นะน้ำฝั่ง”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ” คนมือเย็นเฉียบตอบ

ภทริยาพยายามซ่อนอาการตื่นตระหนกไว้ภายใน สายตามอง
ต้นแขนชายหนุ่มที่อยู่ห่างจากต้นแขนเธอไม่ถึงสามเซนติเมตร ยิ่งตอนที่
เขาขยับตัวพับแขนเสื้อขึ้น ข้อศอกเขาเกือบชนแขนเธอด้วยซ้ำ โชคดี
ที่เขาฝึกฝนกายหอมละมุนกว่าผู้ชายปกติ ทำให้เธอพอดทนกับการ
ต้องนั่งใกล้ชิดเขาได้บ้าง

“ฝั่งเป็นอะไรหรือเปล่า” นุสราถาม เมื่อสังเกตสีหน้าซีดเซียว
ของภทริยา

“นั่นสิ หน้าคุณดูซีดๆ นะครับ” คนไม่รู้ตัวว่าเป็นต้นเหตุถาม

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันคงหิว” คนอดทนตอบพลางยกแก้วน้ำเย็นที่
พนักงานเพิ่งเสิร์ฟขึ้นมาดื่ม หวังให้ความรู้สึกเหล่านี้ผ่านคลายลง

“หรือเพราะแกนั่งใกล้คุณมาก” เพื่อนสนิทถาม

“ไม่เกี่ยว” ภักทริยาแย้งสวน แต่ยากเย็นเหลือเกินที่จะเก็บอาการไว้เมื่อชายหนุ่มขยับใบหน้าเข้าไปใกล้กว่าเดิม

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” หม่อมหลวงภาคย์เอียงศีรษะมองเธอ

“เปล่าค่ะ” หญิงสาวรีบถอยหนี

“เปล่าอะไรนี่” เพื่อนสนิทตัวดีเอ่ย แล้วอธิบายเสียละเอียดยิบ “น้ำผึ้งเป็นพวกหวาดระแวงผู้ชายคะคุณภาคย์ ถ้านางเข้าไปใกล้ตัวพวกผู้ชายเกินไปจะทำตัวไม่ถูก ระยะเวลาตอนนี้นางทนได้นานขนาดนี้ถือว่าเก่งมากแล้วค่ะ”

“เปล่านี่” คนเป็นอย่างที่เพื่อนเหวี่ยงเสียง

“จริงหรือ” หม่อมหลวงหนุ่มอ้าปากเหมือนจะหัวเราะขณะที่หันไปใช้นิ้วชี้แตะลงบนต้นแขนภักทริยา

“คุณ! อย่ามาโดนตัวฉัน” คนเป็นอย่างที่ถูกกล่าวหารีบขยับเก้าอี้ถอยออกห่างชายหนุ่ม

ทำเอาหม่อมหลวงภาคย์ชะงักกับเสียงดังของหญิงสาว ชายหนุ่มดึงมือกลับพร้อมพยักหน้า แต่ไม่ทันจะพูดอะไรออกมา พนักงานเสิร์ฟก็เข้ามาขัดจังหวะด้วยการนำอาหารมาวางตรงหน้าทำให้เขาได้แต่จ้องคนสีหน้าตื่นตระหนกแล้วนี่ก็อยากกลับไปแก้

“เป็นแบบนี้แล้วจะทำงานกับผมได้ยังไง” เขาถาม

“ทำได้สิคะ” หญิงสาวเถียงทันควัน จ้องกลับไปยังผู้ชายที่ทำเป็นเอาใจเพื่อนเธอด้วยการตักขนมปังหน้ากุ้งส่งให้ “ฉันเป็นเซฟขนมต่อให้มาทำงานที่นี่ ก็ไม่มีความจำเป็นต้องอยู่ใกล้คุณนี่คะ”

“ครับ” เขาพยักหน้า ก่อนตัดบทราวไม่ใส่ใจคำพูดเธอ “กินอาหารเถอะ ผมเองก็ไม่อยากนั่งใกล้คนไม่สวยอย่างน้ำผึ้งเท่าไรหรอก ถึงได้นั่งมองหน้าคุณนี่ไงครับ”

“ค่ะ ฉันก็อยากนั่งห่างๆ คุณ”

“ฉันว่าเรากินอาหารกันดีกว่านะคะ” นุสราเสริม เลิกคว้าใส่ภักทริยา

เหมือนเป็นสัญญาณให้เธอสงบปาก

บรรยากาศอดีตอดทำให้มีอีกกลางวันที่ควรเอริดอ่อยกลับกร่อย จนหญิงสาวอยากรีบกลับบ้าน ปฏิเสธข้อเสนองานของคุณหม่อมหลวง ปากเสีย แต่เธออดสูทสำหามาที่นี่เพื่อตงงานกลับบ้านไปอย่างนั้นหรือ หญิงสาวครุ่นคิดจนลึมสนใจรสชาติอาหารตรงหน้า แม้แต่เค้ก ช็อกโกแลตก้อนใหญ่ แวรวาวด้วยซอสสีเข้มฉ่ำเยิ้มที่เลิรฟ์พร้อมวิปิง ครีมเนื่อนุ่ม ก็ไม่ทำให้เธอหยุดเหลียวมองคนด้านข้างด้วยสายตา ระแวดระวัง

“เค้กอ่อยมากเลยคะคุณภาคย์ นี่ไม่เคยกินเค้กช็อกโกแลต ที่ไหนอ่อยเท่านี้” คำพูดของเพื่อนสนิทที่นั่งฝั่งตรงข้ามเรียกสติภทเรียา ออกมาจากภวังค์

“ขอบคุณครับ เซฟไต้ยีนคงจะดีใจ”

จะอ่อยสักแค่ไหนเชียว คนหมั่นไต้ผู้ชายข้างๆ คิดขณะตักขึ้น เค้กนุ่มไต้ปาก เมื่อนื่อเค้กละมุนเตะลงบนปลายลิ้น กลิ่นหอม ช็อกโกแลตผสมวานิลลาและความหวานกระตุ้นเซลล์ประสาทอัน ว่องไวให้เคลิ้มราวกับตกอยู่ในความฝัน

อ่อย!

“อืม...” หญิงสาวหลับตาคราวในลำคอพร้อมสุดลมหายใจ ซึมซับกลิ่นและรสสัมผัสที่กำซาบสู่กลางอก

“อ่อยใช่ไหมแก” นุสรายื่นหน้าเข้ามาใกล้

ภทเรียาลึมตาขึ้น หน้าเจือลงเมื่อนเห็นแววตาซุกซนและรอยยิ้ม อย่างผู้ชนะของชายหนุ่มที่กำลังจ้องมา

“ก็เฉยๆ” เธอตอบเร็วเท่าใจคิด

“เหรอครับ” เขายังคงอมยิ้ม

“รสชาติดี แต่ก็ไม่เท่าไร” เธอตอบเสียงด้วยความขัดเขิน ทั้ง ที่อยากก้มหน้าก้มตาจัดการเค้กตรงหน้าให้หมดเกลี้ยงไม่ให้เหลือหลอ

แต่สายตาและท่าทางเจ้าเล่ห์ของหม่อมหลวงภาคย์ทำให้ภทรียาอยาก
ปฏิเสธ

“คุณจะทำบอกว่าคุณทำเค้กช็อกโกแลตอร่อยกว่าเซฟประสม-
การณสามสิบปีอย่างนั้นหรือครับน้ำผึ้ง”

“เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ถ้าคุณภาคย์คิดว่าฉัน
เป็นพวกเอาฝีมือตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่นก็คิดไปเถอะค่ะ ฉันไม่
คิดจะสนใจคำพูดคุณอยู่แล้ว” หญิงสาวเม้มริมฝีปาก หงุดหงิดแววตา
ที่เหมือนมองทะเลลู่เข้าไปอ่านใจเธอ

“ผึ้ง...” เพื่อนรักที่นั่งอยู่ตรงข้ามเอื้อมมือมาแตะมือเธอเป็นเชิง
เตือน

“ไม่เป็นไรครับ ผมก็คิดอยู่เหมือนกันว่าน้ำผึ้งคงจะเป็นเด็กที่มี
อีโก้สูง ไม่อย่างนั้นคงไม่กล้าเปิดร้านกาแฟแบบไม่ศึกษาตลาด ถึงเปิด
ร้านได้แค่หกเดือนก็เจ๊ง หาได้ยากนะแบบนี้”

“คุณ! นี่คุณหมายความว่ายังไง” หญิงสาวโวย รู้สึกเหมือนถูก
เขาหาเรื่อง ตอกย้ำความล้มเหลว ทั้งที่เมื่อสองสัปดาห์ที่แล้วเขายังให้
กำลังใจเธอ

“หมายความว่าตามนั้นครับ” เขาตอบ ก่อนส่งยิ้มให้แก่สุธา
“ขอโทษด้วยนะครับคุณนี่ ผมเป็นคนพูดอะไรตรงๆ”

“คุณต้องขอโทษฉัน ไม่ใช่เพื่อนฉัน” ภทรียารู้สึกอับอายเกินจะ
ทนได้ ชายหนุ่มไม่ใส่ใจแม้แต่จะหันมาคุยกับเธอดีๆ

“เอ่อคือ คุณภาคย์ ผึ้ง ฉันขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะค่ะ” ทันท
ที่พูดจบสุธาก็รีบแผ่นหนีโดยไม่รอคำอนุญาตจากใคร

“อย่าใจร้อนสิครับ” ชายหนุ่มพูดขึ้นอย่างสงบ

แต่น้ำเสียงนุ่มนวลของเขาก็ไม่ทำให้ภทรียาอุ่นใจเลยสักนิด เธอ
ดึงกระเป๋าสะพายที่วางซ้อนไว้ด้านหลังขึ้นมาวางบนตัก อยากเรียก
พนักงานมาเก็บเงินเต็มทน

“เรื่องของฉันค่ะ” เธอตอบ พยายามชะเง้อสบตากับพนักงาน
สักคนที่เดินอยู่

“แล้วจะทำงานที่นี่ได้อย่างไร” เขาถาม

“ใครบอกว่าฉันจะทำงานที่นี่ ฉันแค่อยากมาดูบรรยากาศร้าน
อย่างที่คุณชวน”

“มากินอาหารตามคำชวน แต่ไม่ได้อยากสมัครงาน แสดงว่ามา
เพราะสนใจผมอย่างนั้นหรือ ถือว่าเป็นผู้หญิงใจง่ายดี”

ใจง่าย!

ภทรียาลุกยืนแทบทันที สะดุ้งกับถ้อยคำดูถูกที่ออกจากปากชาย
หนุ่ม เธอจ้องตาเขาแล้วกัดฟันต่อว่าเขากลับไปอย่างลืมหืม

“เลิกดูถูกฉันได้แล้ว ฟังแล้วจำไว้เลย ฉันไม่ได้มาที่นี่เพราะสนใจ
ผู้ชายอย่างคุณ ฉันมาที่นี่เพราะฉันอยากเห็นร้านอาหารที่เสนองานให้
แต่เจอแบบนี้ฉันก็ตัดสินใจได้ง่ายแล้ว รับรองว่าชาตินี้ให้ตายฉันก็ไม่มี
วันทำงานกับคุณเด็ดขาด”

“เสียงดังไปแล้วน้ำผึ้ง” ชายหนุ่มปรามเธอด้วยท่าที่สบายๆ แม้
เสียงอันดังจะทำให้พนักงานในร้านพร้อมใจกันหันมองมาที่เขาและ
หญิงสาว

“เรื่องของฉัน” เธอยังคงโวยวาย

“ถ้าไม่อยากทำงานกับผม สนใจอยากทำอะไรอื่นกับผมไหม
ล่ะ” เขาถามกวนประสาทไม่เลิก

“คุณภาคย์!” หญิงสาวอยากกระชากคนนิสัยไม่ดีขึ้นมาแล้ว
ตะโกนใส่ให้หน้าหงาย

“เรื่องเล็กน้อย อย่าคิดมากเลยน้ำผึ้ง” เขาตอบพร้อมยิ้มเยาะ
ภทรียายืนกำมือ ตัวสั่นอย่างอดทน และทันทีที่หูสราเดินกลับ
มาด้วยสีหน้าประหลาดใจ เธอจึงดึงแขนเพื่อนอย่างรีบร้อน

“เรากลับกันเถอะนี่” และเธอจะไม่มีวันกลับมาเหยียบที่นี้เป็น

ครั้งที่สอง

“จะรีบทำไม่น้ำผึ้ง เรายังไม่ได้คุยกันเรื่องสัญญาจ้างงานเลย
ครับ”

เมื่อพูดถึงสัญญาจ้าง หญิงสาวก็นึกสองจิตสองใจ ใจหนึ่งอยาก
ทำงานในร้านอาหารไฮโซเพื่อเพิ่มประสบการณ์ แต่ใจหนึ่งนึกเกลียด
ชี้นำผู้ชายตาวาน นิสัยแค้นนี้

ไม่ทันที่ภทรียาจะว่าอะไร นุสราก็ถูกเธอรั้งแขนไว้ก็แทรกขึ้น

“ผึ้ง ฉันจะบอกว่า เมื่อกี้ครูที่โรงเรียนอนุบาลโทร. มาบอกให้
ฉันไปรับเด็กๆ เร็วหน่อย เพราะที่โรงเรียนมีเด็กป่วยเป็นมือเท้าปาก
แล้วฉันจะพาหลายๆ ไปคลินิกให้หมอตรวจด้วย”

“งั้นฉันกลับด้วย” เธอบอกเพื่อนสนิท จะเลิกสนใจผู้ชายที่นั้ง
มองเธอด้วยแววตาเจ้าเล่ห์อีกต่อไป

“ไม่ต้องห่วงน้ำผึ้งหรอกครับคุณนั้ง เดี่ยวผมไปส่งน้ำผึ้งให้ครับ”

“ฉันไม่ได้ขอ” ภทรียาแหวไล่ชายหนุ่ม

“ไม่เห็นหรือไงว่าเพื่อนรีบ อย่าเอาตัวเองเป็นที่ตั้งสิ” ชายหนุ่ม
ต่อว่าเธออีกครั้ง

ภทรียาปากสั่น ความดันเลือดในศีรษะพุ่งสูงขึ้นจนใบหน้าร้อน
ผ่าว เป็นไปได้เธออยากต่อว่าเขาให้เจ็บแสบไม่แพ้กัน

“ไม่เป็นไรคะคุณภาคย์ งั้นฉันไปก่อนนะแก” เพื่อนรักตบชาย
หนุ่มพร้อมส่งยิ้มหวาน โบกมือให้ และเดินจากไปโดยไม่คิดจะเห็นใจ
กันสักนิดว่าจะปล่อยภทรียาเผชิญหน้ากับผู้ชายคนนี้ตามลำพังไม่ได้

“คุณ ฉันตัดสินใจแล้ว”

“ตัดสินใจอะไรครับน้ำผึ้ง” ใบหน้าหล่อเหลายังคงมีรอยยิ้ม
ดวงตาที่เคยคิดว่าสวยงามดูเจ้าเล่ห์จนเธออยากหลบไปให้พ้นระยะ
มองเห็น

“ฉันจะไม่มีวันทำงานกับคุณอย่างเด็ดขาด” เธอตอบเสียงดัง

ฟังซัด มือกำสายสะพายกระเป๋าไว้แน่น

“ทำไมล่ะ” เขาถามพลางสายศีรษะ “นี่แล้วว่าคุณต้องเป็นพวกเหล่านี้แหละ เขี่ยบขี้ไก่ไม่ฝ่อ มิน่าทำอะไรถึงไม่สำเร็จ นี่กว่าจะเก่งแค่ไหน ถ้าทนแค่คำพูดคนไม่ได้ คุณก็กลับไปเกาะพ้อ แม็กินต่อไปเลย”

ภทรียาารู้สึกเหมือนถูกต่อยหน้าหันด้วยคำพูด หญิงสาวเจ็บจนลุกไปถึงอก หัวใจบีบรัดจนเธอเจ็บ เมื่อถูกผู้ชายตรงหน้าดูถูกเหยียดหยามจนเกินจะทนได้

“เออ! ใครมันจะดีเลิศแบบคุณ” เธอตะโกนลั่น เลิกสนใจสายตาคนอื่นอีกต่อไป แล้วหยิบแก้วน้ำส้มคั้นที่เหลือครึ่งหนึ่งขึ้นมาสาดใส่ใบหน้าผู้ชายใจร้ายเข้าเต็มที่

“เฮ้ย!” คนไม่ทันระวังตัวร้องเสียงหลง น้ำส้มเปรี้ยวกระเด็นเข้าตาจนเขาต้องยกมือขึ้นมาปิดหน้า

“ว้าย! คุณภาคย์”

พนักงานในร้านร้องระงมเมื่อเห็นใบหน้าเจ้านายสุดหล่อเต็มไปด้วยเกล็ดส้ม เปื้อนไปจนถึงปกเสื้อราคาแพง

“จำไว้นะ คนเฮงชวย ต่อให้คุณเป็นผู้ชายคนสุดท้ายในโลก ฉันก็จะไม่ขอเจอ”

ภทรียาตะโกนลั่นร้านก่อนวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว ปล่อยให้หม่อมหลวงหนุ่มนั่งกุมขมับกับความไม่มีเหตุผลของเธอ